



Børn
&
Et Kursus
i
Mirakler

af Louise Frechette

e-bogs-udgivelse til fri distribution
oversættelser: Erik Refner

Titel: Børn og Et Kursus i Mirakler.

© 1996 Foreningen for “Et Kursus i Mirakler”

Oversættelser: Erik Refner

ISBN-87-89869-10-9

Nærværende reviderede e-bogs-udgivelse: Marts 2013

Tilladelse: Alle artikler er fra The Holy Encounter Newsletter. Oversættelse og tryk er sket med tilladelse fra Louise Frechette samt The Miracle Distribution Center, 1141 East Ash Avenue, Fullerton, California, U.S.A.: Quotations from A Course in Miracles, © 1975, Psychotherapy: Purpose, Process and Practice, © 1976 The Song of Prayer, © 1978 are reprinted by permission of the publisher: Foundation for Inner Peace.

Udlægninger og fortolkninger af A Course in Miracles står for forfatterens egen regning, og udtrykker ikke nødvendigvis rettighedshavernes holdninger.

Reproduktion, kopiering eller anden form for mangfoldiggørelse er ikke tilladt uden forudgående skriftlig tilladelse fra ovenstående rettighedshavere – tror jeg nok.

© A Course in Miracles: Foundation for Inner Peace, Inc.
P.O. Box 1104, Glen Ellen, California 95442, USA.

® A Course in Miracles is a registered trademark of Foundation for Inner Peace, Inc,

Forord

Nærværende lille hæfte er en helt unik samling artikler af Louise Frechette, om børn og børneopdragelse og, hvordan du i dit forhold til børn kan lære dine lektier om tilgivelse. Men disse artikler handler om langt mere end børn og forældre. Alle, der er interesseret i en åndelig dimension i livet, vil få stor glæde og udbytte af at læse denne lille bog, og vil være i stand til at overføre indholdet på deres eget liv og forholdet til deres medmennesker. Artiklerne har tidligere enkeltvis været offentliggjort i tidsskriftet Miraklet, der er et medlemsblad fra Foreningen for “Et Kursus i Mirakler”.

Louise Frechette har studeret A Course in Miracles siden 1978. I mere end 10 år har hun ledet og arbejdet i sin egen dagpleje i Minneapolis, Minnesota, USA. Igennem disse 10 år som “dag-plejemor” har hun udviklet en undervisningsfilosofi, baseret på de grundliggende principper i Kurset. I artiklerne fortæller hun på en medrivende og lærerig måde om sig selv, om sit arbejde med børn og børneopdragelse, og hvordan hun igennem sine erfaringer efterhånden har fået udviklet et brugbart redskab til børneopdragelse, der først og fremmest bygger på Kursets princip: Ingen finder vejen Hjem alene.

Dedikation

En stor tak til vore sponsor ViveCentret / ViveConsult I/S uden hvis økonomiske støtte dette lille hæfte ikke var blevet til. Ligeledes en stor tak til Louise Frechette, der velvilligt har stillet alt sit materiale gratis til vores rådighed.

Indholdsfortegnelse

Forord	3
Dedikation	3
1. Vore brødre og søstre, vi kalder børn	5
2. Kærlighed og grænser	14
3. De som deler ét formål, har et sind som ét	18
4. Når forældre bliver skilt	25
5. Tillid kommer ikke let i denne verden	29
6. Autoritets-problemet eller problemet om vort ophav	35
7. Du besidder magten til at omgøre dine fejl	41
8. Tilgivelse - et spørgsmål om daglig øvelse	47
9. At undervise børn er, at se verden på en anden måde	53
10. At være afhængig af Gud	59
11. Frigørelse fra skyld	67
12. Meditation med børn	73
13. En historie om taknemmelighed	80
14. Ungdom og depression	88
15. At lære og at videregive Kursets lektioner	95
Henvisninger til Kurset	105

1. Vore brødre og søstre, vi kalder børn

Omkring 1980 stod jeg midt i en krise hvad angik min mission i livet. Mit arbejde som lærer i et program for nøglebørn i en folkeskole, min lærergerning i en Montessori skole, samt mit leder- og undervisnings-arbejde i tre dagcentre, havde vist mig, hvor vrede og modløse mange børn var blevet, og hvor meget de hungrede efter åndelig næring. Min lede og desillusionering over tingenes tilstand bevirkede at jeg opsagde mine jobs og min lederstilling.

Fem år senere åbnede jeg en lille hjemmedagpleje, hvor jeg underviste og hjalp med at opdrage børn i alderen fra to til ni år. I de forløbne år har jeg udviklet en undervisningsfilosofi baseret på de grundliggende principper i A Course in Miracles. Mine egne oplevelser fra min tidlige barndom har støttet og udvidet min forståelse af Kurset, og hvordan det relaterer til børn

Jeg har to barndomserindringer, hvor jeg husker, jeg var bevidst om, hvad jeg tænkte og følte ud fra et selvobserverende perspektiv. Jeg husker, jeg stod op i min kravleseng og holdt fast i kanten, og jeg tænkte, at det føltes mærkeligt at være i en krop, der var så lille. Jeg var bevidst om, at jeg ikke var begrænset af nogen alder.

Solen skinnede ind gennem vinduet, og jeg husker, at jeg tænkte over hvor smukke solstrålerne var, men at mit fokus hurtigt skiftede til at ønske, at være sammen med en eller anden. Jeg vidste, at hvis jeg sagde nogle bestemte lyde, ville

jeg snart enten høre min mor eller min far, der ville komme for at tage mig op. Da jeg tænkte at jeg ville begynde at lave disse lyde, fyldtes jeg af velbehag, da jeg vidste nogen ville tage sig af mig.

En anden gang, hvor jeg var gammel nok til at gå, husker jeg, at jeg var sammen med min mor og en anden kvinde, som formentlig var en familieven eller en nabo. Mens hun talte i babysprog til mig undrede jeg mig over, hvordan hun lød og hvor komisk det var, at hun opførte sig på den måde. Hun forstod ikke, at mit sind var bevidst om langt mere end det, jeg var i stand til at meddele andre.

Jeg var helt bevidst om to forskellige dele i hende. Den ene del opfattede mig bare som en nuttet lille rolling, og et andet aspekt i hende følte meget bekendt og kommunikerede en kærlighed og forståelse for mig, som den anden del af hende var helt ubevidst om. Jeg smilede og lo, ikke kun fordi hun lød så sjov, men fordi jeg var lykkelig for den kærlighed, vi gav hinanden. Ved en anden lejlighed omkring fireårs-alderen, var jeg glad og tilfreds på vej hjem fra en vens hus lige ved siden af det sted, hvor min familie boede. Det var midt på eftermiddagen, men allerede meget mørke udenfor, hvilket var typisk for vintermånederne i Yukon i Canada.

Jeg mindes, at jeg så op i himlen, og at jeg blev henrykt over, hvor usædvanligt klare og smukke stjernerne så ud. Lige pludselig følte jeg mig omsluttet af en fantastisk fredfyldt følelse af, at alt i verden var godt. Jeg kunne mærke, at alt omkring mig blev forenet gennem en kærlig energi, som flød igennem mig og igennem alt, hvad jeg så på. Jeg kendte denne altomsluttende Kærlighed, og Den kendte mig. Jeg følte mig løftet op i usynlige arme til en Virkelighed, som var mere virkelig, mere oprindelig end alt i verden omkring mig. Jeg var Hjemme. Og det følte så nærved, som om det bare var på den anden side af himmel-hvælvet.

Jeg husker ikke hvor længe denne oplevelse varede, men kun at jeg gik hjem opfyldt af Lykke.

Jeg husker ikke, at jeg har fortalt nogen om denne oplevelse, og jeg ved heller ikke, hvordan jeg skulle have gjort det. Men den lod mig tilbage med en viden om, at der i mit eget sind var en Styrke og Kærlighed, som altid ville være der til at våge over mig og vejlede mig.

*“Helligånden findes i helt bogstavelig forstand i dig.
Det er Hans Stemme, der kalder dig tilbage dertil
hvor du før var, og atter vil være“ (T-5.11. 3:7)*

*“Og, Han vil tale til dig, og erindre dig om, at du er ånd,
ét med Ham og med Gud, dine brødre og dit Selv.,
(W-pl.97. 8:2)*

Under min opvækst trak jeg på denne indre Styrke og Kærlighed vanskelige perioder. Instinktivt fjernede jeg mit fokus fra det, der skete udenfor mig, og vendte i stedet min opmærksomhed indad til et sted i mit sind, hvor denne Trøster altid fandtes.

Disse og andre barndoms-oplevelser, sammenholdt med den sandhed, jeg fandt i A Course in Miracles efter jeg var begyndt at studere den i 1978, gjorde at jeg fik et helt nyt syn på børn. Jeg kunne ikke acceptere det almindelige synspunkt, at deres forståelsesniveau var begrænset af den psykologiske udvikling af hjernen, og at deres identitet var begrænset til deres egos aldersbestemte udviklings- og indlæringsniveau.

Havde jeg ikke husket på, at min sande identitet gik ud over mit legemes og denne verdens begrænsninger, ville jeg formentlig have tilsluttet mig de utallige gange voksne totalt undervurderede de mennesker, vi blot kalder “børn”.

Selv om jeg - takket være Helligånden i mit sind – i en tidlig alder var bevidst om min ånd, blev det vanskeligere for mig at opretholde forbindelsen med den, jo ældre jeg blev. Jeg blev mere og mere identificeret med mit ego, og intet fra min yderverden kunne støtte eller bevise det indre Liv, jeg så hårdt forsøgte at fastholde. Da jeg var først i tyverne havde jeg mistet kontakten med, hvem jeg i virkeligheden var.

Efter en eksistentiel krise og en dybfølt bøn til den Gud, jeg var begyndt at miste troen på, blev jeg besvaret gennem en usædvanlig ud-af-kroppen-oplevelse, som atter satte mig på sporet til at kunne genopdage Guds og mit Selvs sande natur. Det kræver en enorm indsats og opmærksomhed at modstå fristelsen til at tænke egoistisk og handle i overensstemmelse med alle egoets vaner og mønstre, som vi opbygger og vedligeholder gennem vor opvækst. Derfor er det af afgørende betydning at vi i en tidlig alder hjælper børn til at opdage sandheden om hvem de er, og hvilken styrke, der ligger i deres egne tanker og valg.

Børn kommer ikke fuldstændigt “blanke” til denne verden. Som Kurset påpeger, kommer ingen til verden uden et ego, det vil sige uden et selv, der kan projicere, i bedste fald illusionen om tillid og evnen til ubetinget kærlighed, og i værste fald ekstrem frygt og had. Børn kommer heller ikke til verden uden at de i deres sind har Helligånden, som er broen mellem deres sind og det Selv, deres ånd deler med alle andre.

Når vi ved hjælp af kontraster og sammenligninger lærer børn, at kærlighed og venlighed har større værdi end frygt og vrede, lærer de samtidig ønsket om at vælge de kærlige tanker. Helligånden lytter til deres hjertes ønsker og reagerer med Hjælp i den form, de bedst kan acceptere.

Da vi med vor beslutning om at adskille os fra vor Skaber, fornægtede eller “bortkastede” den viden vi er skabt med, må

vi alle igen lære, hvordan vi skal værdsætte Kærligheden:

„Hvorledes skulle du kunne lære en anden værdien i det, han med overlæg har bortkastet? Kun kan du vise ham, hvor elendigt han har det uden, og langsomt bringe det nærmere, således at han kan lære, hvordan hans elendighed formindskes, når han nærmer sig. Dette lærer ham at forbinde sin elendighed med dets fravær, og det modsatte af elendighed med dets tilstedeværelse. Lidt efter lidt, når han ændrer sit sind angående dets værdi, bliver det ønskværdigt. Jeg lærer dig at forbinde elendighed med egoet, og glæde med ånden. Du har lært dig selv det modsatte “ (T-4.VI. 5:1)

Når børn reagerer på budskaberne fra deres ego, genspejles det i deres adfærd. Alle der har prøvet at være forældre eller lærere for børn ved, hvor langt børn kan gå, når de projicerer alle grader af uforudsigelighed, irrationalitet, frygt, grovhed, vrede og aggression.

Vi har ansvaret for at nære og ære det, der er Virkeligt og føles sårbart i børn, og lære dem, at det der er respektløst, smerteligt eller unfair ikke er berettiget. Børn har brug for at lære, at krænkelser af andre, dem selv eller andet levende, er fejl, som har behov for korrektion.

Den rent praktiske proces, som hjælper børn til at ændre deres adfærd, handler først og fremmest om at lære dem, hvordan de skal ændre deres sind. Dette indbefatter en stor portion tålmodighed, forståelse og vejledning i de enkelte situationer, samt grænsesætning og opmærksomhed fra den voksnes side, af hensyn til barnet og alle andre implicerede. Undlader vi at yde denne vejledning, lægges børnene uvægerligt åbne for egoets værdisystem.

Omfanget af misbrug, vanrøgt, armod, vold og fornød-

relse, som har ramt børn i Amerika og andre dele af verden, er en karikatur af kolossale dimensioner. Dette er et helt klart resultat af fornægtelsen af Kærlighedens værdi og værdien af børnenes liv, resultatet af det kollektive valg, vi har truffet, at tage imod frygt frem for kærlighed, sig selv frem for andre, og ulighed frem for lighed.

Det er meget vigtigt at vi lærer børn, *at det at give, er at modtage*. De vil aldrig finde nogen varig kærlighed udenfor dem selv. Ønsker de kærlighed, har de brug for at lære, at den findes i dem selv som deres naturlige tilstand.

Kærligheden forøges ved at de deler den med andre. Børn, som får kærlighed og respekt, uden at de samtidig lærer at elske og have respekt for giveren, bliver selvcentrerede og frygt-somme. Ved at lære børn at udvide deres kærlighed til andre, bliver deres ånd en indlysende virkelighed for dem, gennem selve den handling det er, at de deler deres kærlighed.

*„Hvor der er kærlighed må din broder give dig den,
på grund af det den er. Men hvor der findes en bøn
om kærlighed må du give den, på grund af det du er.
..... Ved at fremskaffe bevis på din egen Identitet,
hvor end Den ikke erkendes, vil du erkende den“
(T-14.X. 12:2)*

Det er nødvendigt, at vi gør os bevidste anstrengelser for at acceptere hjælpen fra vor indre Lærer, Helligånden, for at Han skal hjælpe os med at opdrage børn. Han er allerede i vort sind og i deres, og vil altid mægle til gunst for vor ånd. Gennem vor “1ille villighed” gives vi en korrigeret opfattelse af os selv, som vil helbrede enhver konflikt, idet den vækker vort sind til nærværet af den Kærlighed og uskyld, som ligger hinsides vore fejl.

Med hjælp fra min indre Lærer, forsøger jeg konstant at holde mig for øje at det sande og virkelige i børn ikke er deres negative adfærd, men deres ånd, som genspejles i deres uskyld, glæde og venlighed og i deres villighed til at have tillid, tilgive og gribe øjeblikket på ny.

Vi lærer børnene, at der bag al deres frygt, deres vrede og deres fejl, findes et Selv, der er klogt, kærligt og stærkt, og som er forbundet med alle. Denne del i dem kalder vi deres "Kærlige Selv", et udtryk vi bruger, som fjerner vanskelighederne ved at indføre et nyt begreb til at forklare Helligånden,

"... Der taler til dig fra dit ene Selv" (W-pI.96. 8:1).

Det er dette Selv, vi fortæller børnene, de altid kan henvende sig til og bede om hjælp, når de ønsker at ændre deres sind og vælge kærligheden i stedet for vrede, frygt, sorg etc.

Når børn får hjælp til at se deres vrede tanker i øjnene, i stedet for at skjule dem eller projicere dem, og når de lærer, at de kan vælge at erstatte dem med mere venlige og kærlige tanker, lærer de samtidig at de ikke er hjælpeløse og ikke er ofre for deres egne eller andres følelser. De lærer at se på deres vrede og se, at det var deres egen frygt, der forårsagede den. Når de hjælpes til at arbejde sig igennem vreden, indser de, at den ikke er værd at holde fast i.

Med vejledning og øvelse, lærer børn at blive mere bevidste om deres følelser, og de opnår en større forståelse for de tanker, der frembringer dem. De lærer hvor stærk deres evne er til at vælge, og hvor positive eller negative de konsekvenser er, der følger af deres valg. Når de frit vælger at ændre deres sind og slippe frygten eller vreden, finder de kærligheden i dens sted.

Steve, hvis fire år gamle datter, Kiah kommer i min dagpleje, fortalte mig om en oplevelse, der på en meget smuk måde illustrerer, hvordan børn er i stand til at forstå og anvende begrebet “valg”, som er en helt grundliggende faktor.

Steve fortalte, at han mange gange havde bedt Kiah om at rydde op på sit værelse. Da han et stykke tid senere kom ind til hende og opdagede, at hun endnu ikke havde gjort som han havde bedt hende om, følte han sig meget vred, og lod hende med en meget fast stemme vide, at han var virkelig gal på hende. Kiah så roligt op fra det, hun var ved at lave og svarede: “Far, bag vor vrede ligger frygt. Og bag din frygt findes kærlighed!”

Som fireårig var Kiah i stand til at træffe en beslutning om ikke at opfatte sin fars projektion af vrede som et angreb på hende, og hun reagerede derfor ikke med frygt eller skyld. I stedet valgte hun at opfatte sin fars vrede enkelt og uskyldigt for det, den var: Et råb om hjælp. Selv om hun stadig havde brug for at rette sin fejl og rydde op i sit legetøj, blev hun sin fars lærer ved at minde ham om hans sande Identitet og i denne proces ligeledes minde sig selv om sin egen.

Evnen til at vælge kærlighed kræver ikke en dybtgående intellektuel forståelse af Helligåndens tankesystem eller egoets dynamikker. Som Kurset minder os om er det, der kræves, en ægte villighed til at vælge kærlighed i stedet for frygt. Og den villighed er ikke begrænset af vore legemers alder eller vor hjernes mentale kapacitet. Helligånden tager os som vi er, unge eller gamle, og minder os om at ... *“såvel lig søn som lig elev, er Guds Sønner ens”* (T-5.11. 3:11)

Ethvert barn er vor broder og søster, som står ved tærsklen til menneskeheds evolution. Med hjerter og sind åbne, ser de til os, for at vi skal lede dem på vej og føre dem til Lyset, som er bestemt til at erstatte vor verden af lidelse og adskillelse.

Dette Lys er her lige nu og her - i os selv og i vore børn - i hvert et smil vi giver, i hver en tilgivende tanke vi rummer, og i hver eneste venlige og kærlige ting vi gør.

2. Kærlighed og grænser

Spørgsmål: Hvordan kan jeg få mine børn på 3 og 4 år til at høre efter uden at jeg skal søge tilflugt til trusler om at fratage dem deres privilegier, “sætte dem i skammekrogen”, “give dem stuearrest” etc., og uden at jeg føler skyld over det jeg gør?

Svar: Dit spørgsmål taler til alle os, som ville ønske, at vi ikke var nødt til at beskæftige os med børns mange forskellige former for modstand. De faktorer, der har indflydelse på, hvorfor børn enten hører efter eller ikke hører efter hvad vi siger til dem, er alt for mangfoldige til at vi kan komme ind på dem her. Vi skal imidlertid huske på, at da alle sind, på et dybere niveau, er forenede, så påvirkes børn også direkte af vores sindstilstand og vores følelser.

Meget af vor frustration kommer af, at vi overvurderer børns evner til at optræde rationelt i de situationer, hvor de åbenlyst identificerer sig med deres ego, der ikke evner fornuft. Men samtidig undervurderer vi også deres evne til at lære at identificere sig med deres Kærlige Selv.

Måden hvorpå du beder dine børn om at høre efter hvad du siger, og det du vælger at se i dem, vil hjælpe dem til at afgøre deres reaktion overfor dig. Tillad ikke, at dit ego får dig til at føle skyld over ikke at kunne gøre det perfekt. Myten om de perfekte forældre er ligeså udbredt som myten om det perfekte barn. A Course in Miracles erindrer os om, at ingen kommer til denne verden uden et ego med sin helt egen “dagsorden”.

Det er nødvendigt at vi holder op med at tro, at den store opgave det er at opdrage og uddanne vore børn, ene og alene er lagt i vores hænder. Det er den ikke! Det er et samarbejde, et helligt hverv, som er fælles for os, vore børn og Gud. Vi er sammen, fordi vore lektier om tilgivelse er de samme, og vi kan være dem taknemmelige, fordi de erindrer os om vor egen uhelbredte skyld og frygt.

Der findes ikke en magisk formel, hvormed vi kan opdrage vore børn, men vi er blevet velsignet med en mirakel-formel, som er overdraget os af den eneste Fuldkomne Forælder:

„At følge Helligåndens vejledning er at lade dig selv forløse fra skyld. Dette er essensen i Udsoningen. Dette er kernen i curriculet. Den indbildte tilraning af funktioner, der ikke er dine, er grundlaget for frygt. At tilbagegive funktionen til den Ene, den tilhører, er derfor redningen fra frygt. Og det er dette, der lader erindringen om kærligheden vende tilbage til dig” (M-29. 3:3ff)

Efterfølgende gives et par ideer og en meget kort opsummering af de væsentligste metoder, der har udvirket mirakler for mig, og som jeg håber vil gøre det samme for dig:

1. Begynd dagen med at bede Helligånden om at hjælpe dig og dine børn til at blive mere villige til at lytte til Hans Vejledning. Efterfølg dette med en bøn om tilgivelse for enhver beklagelse, som du måske fastholder overfor dine bør eller andre.

2. Motiver dine børn med venlige, tillidsvækkende ord, som afspejler din beslutning om at se deres Kærlige Selv i stedet for deres ego. Afhængigt af hvilken stemme, du lytter til

i dig selv, forøger eller formindsker dette deres ønske om at høre efter, hvad du siger til dem.

3. Det at opdrage børn kræver kærlighed og grænser. Begynd med kærlighed, og giv dem herefter grænserne, når det er påkrævet. Hvis du ikke er i stand til at begynde med kærlighed, så start med grænserne, og giv dem herefter kærlighed. Når du sætter grænser med kærlighed, er resultatet en fornuftig adfærd – *ikke* skyld.

4. Når dine børn ikke hører efter, hvad du siger, så se det først som råb om, at de ønsker at kommunikere med dig, *ikke* som et angreb på dig. Lad dem på en ikke-fordømmende måde vide, hvordan du føler, og lyt efter deres følelser. Forstår de dit behov? Og forstår du deres behov? Din større visdom som forældre vil afgøre, hvad der kan forhandles, og hvad der ikke kan.

5. Når venlige ord og tålmodighed ikke virker, er det fordi dine børn identificerer sig med deres ego og ikke værdsætter den kærlighed, du giver dem. Vent ikke indtil din tålmodighed er opbrugt inden du giver dem valget mellem at høre efter, eller se konsekvenserne af deres eget valg i øjnene.

For at standse deres mangel på samarbejde, inden dette bringer både dig og dem mere frygt, har de brug for den grænse der ligger i disse konsekvenser, i stedet for trusler.

Det at tage konsekvenserne af egne beslutninger, er en måde, hvorpå børn kan lære en af sindets mest fundamentale love, nemlig den magt der ligger i deres egne valg. Vær konsekvent og gennemfør nøjagtigt det, du fortæller vil blive konsekvenserne. Dette betyder ikke, at du skal kontrollere dem, men gøres for at lede dem bort fra den kontrol, deres ego har over dem, så de kan blive mere fri til at elske.

6. “Stuearrest” kan meget let misbruges, hvis ikke vi er

forsigtige. Men det kan være uundgåeligt, hvis intet andet virker. Formålet skal aldrig være at straffe et barn, men at flytte dets fokus fra konflikten til en mulighed for at give dem tid til at reflektere over deres valg, og for at hjælpe dem til at se værdien i samarbejde. Det bør ikke vare længere end nogle få minutter, efterfulgt af en fredelig diskussion, for at give mulighed for at kærligheden kan erstatte skylden.

7. Den bedste og mest virkningsfulde måde til at minimere behovet for konsekvenser og “stuearrest” er, hvis du hver dag afsætter lidt tid til at undervise dine børn i, hvad deres virkelige Selv er.

De har brug for at lære, hvordan de skal bede om den Hjælp, der findes inde i deres eget sind, og hvordan de skal korrigere deres fejl ved igen og igen at øve sig i at være milde, kærlige og respektfulde. Som for eksempel, når Jesus minder os om vor mangel på engagement:

*„Det er ikke et koncentrations-problem; det er troen på at ingen, inklusiv du selv, er en konsekvent indsats værd. Tag konsekvent dit parti imod dette selvbedrag, og tillad ikke denne lurvede tro, at trække dig ned”
(T-4.IV. 7:2)*

Husk: Du kan ikke mislykkes. Du kan lave fejl, men du kan ikke mislykkes. Du er et Kærlighedens barn og din Uskyld og dine børns Uskyld er garanteret dig af Gud.

3. De som deler ét formål, har et sind som ét

At blive fuldtids “dagplejemor” efter at have undervist og ledet store dagcentre, var at træde ind i en rolle, der førte mig direkte til kernen af min åndelige lærdom. Jeg påtog mig nu rollen som forældre og åndelig vejleder for børn, der i mange tilfælde opholdt sig størstedelen af deres vågentid i min varetægt. Alt jeg lærte dem, lærte jeg mig selv. Det har taget mig størsteparten af de forgangne ni år at lære at værdsætte, hvor uvurderlig denne forælderrolle har været for min åndelige vækst.

Intet andet arbejde har krævet så meget af mig og flyttet mig så langt følelsesmæssigt og åndeligt. Det krævede konstant mere end jeg troede, jeg kunne give. Selv om jeg modtog mange rosende ord fra forældre, var der alligevel en del af mig, der hadede presset og al den stress, så meget ansvar gav. I mange år lovede jeg højt og helligt mig selv, at dette år skulle blive det sidste. Jeg elskede at arbejde med børnene, men jeg tjente knap nok til livets opretholdelse. Mit mål, at give børnene en åndelig dimension i en tidlig alder, samt den aldrig svigtende støtte og inspiration fra A Course in Miracles, hjalp mig imidlertid til at fortsætte. Men mens det stod på, beklagede mit ego sig mange gange højlydt: “Dette er alt, alt for hårdt. Det er ikke alle de anstrengelser værd”.

Når jeg ikke i enhver situation kunne opretholde det niveau af kærlighed og tålmodighed, som jeg følte jeg skulle, dadlede mit ego mig for ikke at være “åndelig” nok og jeg

svælgede mig i min skyldfølelse. Og når jeg faktisk levede op til mine forventninger om at være tålmodig og kærlig, fik jeg helt urealistiske forventninger til, at ungerne ville komme ud af det med hinanden og få en dejlig dag. Men ofte fik de det ikke. De brokkede sig, sloges med hinanden, hylede eller gik i spåner over et eller andet.

Jeg indså. At lige såvel som vi voksne har en stærk indflydelse på børn, så står det dog fast, at deres egoers natur og mønstre, samt deres personlige problemer, unægteligt også har stor indvirkning på deres sindstilstand. Jeg var fast besluttet på at lære, hvordan jeg skulle gøre mit arbejde med børnene lettere og mere på linje med Kurset. Udfordringen var at lære, hvordan jeg skulle begynde at lede dem bort fra deres egoer, hen imod deres "højere sind", uden at jeg bukkede under for "kaoslovene" og mit eget egos mønstre.

En meget stor del af små børns tankeprocesser er egocentrerede og handler om adskillelse. Men jeg vidste også, at deres bevidsthed er vidunderlig fleksibel, og at børn af natur er tillidsfulde og derfor kan lære, hvordan de begynder at tro på og opdage det sande Selv, vi alle er del af. Jeg ønskede at hjælpe dem med at lære at have mere tro på, at denne Kærlighed virkelig er i dem selv, og i alle andre. Det var nødvendigt for dem at lære, at Den er mere virkelig end alle de mange forskelligartede former for kaos, som repræsenterer denne verden.

*„Kaoslovene regerer alle illusioner Og enhver form for mangel på tillid til kærligheden, bærer vidnesbyrd om at kaos er virkeligheden”
(T-23.11. 20:1)*

Jeg blev ved med at bede om vejledning til at finde en

måde, hvorpå jeg kunne gøre det alt sammen lettere. Et af de mange svar, som til sidst kom, var dette: “Forsøg ikke selv at ordne alle problemer. Hav tillid til den visdom og Kærlighed, der findes iboende børns sind. Forén dig med dem i det fælles mål at helbrede følelsen af adskillelse, som alle mærker”. Årsagen til deres konflikter skyldtes altid “adskilte interesser”, altså en eller anden form for mangel på énhed.

I konfliktsituationer, hvor det gik hedt til, og hvor min indsats ikke var tilstrækkelig til at genoprette harmonien, lærte jeg mig at bruge en form for ”stop-handling” og herefter indkalde til en “freds-pause” (se side 16*). En sådan fredspause bestod i, at vi først satte os i en rundkreds med lukkede øjne. Vi sidder i et halvt til et helt minut, ikke længere, men længe nok til at vi kan øve os i at bede vores indre Vejleder, vort Kærlige Selv, om at hjælpe os til at vælge nogle mere kærlige tanker om os selv og alle de andre i værelset.

Dette virker altid på den måde, at spændingerne bliver tøet op, og tillader derfor, at en mere fredelig følelse kommer ind i vort sind. Med denne nye opfattelse i vort sind, træffer vi dernæst en enstemmig beslutning i gruppen om, at vort mål er at være mere rare og mere retfærdige overfor hinanden. Disse fredsmøder gentages dagen igennem, enten med hele gruppen, eller med enkelte børn, hver gang vi har brug for at genoprette en følelse af harmoni og énhed.

*„Kun et formål forener, og de som deler et formål,
har et sind som ét “ (T-23.IV. 7:4)*

Hvis et barn ikke er parat til at ændre sit sind, og forsat ønsker at være gal eller forurettet, accepterer vi dets valg. Det får den plads og tid, det tager at arbejde sig igennem hvilken som helst følelse det har. Før eller senere beslutter barnet sig

altid for, at det er bedre “*at være lykkelig end at have ret*”, og dets dybtliggende ønske om at være del af fællesskabet får altid overhånd.

Gennem denne proces lærer vi at tro på værdien af Kærlighed og enhed, og selv om vi ikke kan se vor indre Vejleder, kan vi se den virkning, Han har på os. Hver gang vi træffer et valg om at være mere venlige og omsorgsfulde imod hinanden, føles Han lidt mere virkelig. Hver gang vi oplever denne forening i vort formål, er det et lille skridt hen imod vor erindring om vort Kærlige Selv og vor iboende Énhed.

Det at jeg bad alle børnene om at medvirke i vort fælles formål at være venlige og i fred med os selv og andre, gjorde en kæmpemæssig forskel for mig og gjorde mit arbejde meget lettere og langt mere meningsfuldt. Det hjalp mig til at sætte min egen rolle, og mit forhold til hvert enkelt barn, ind i nye rammer. Det havde tidligere været alt for uharmonisk. Jeg forventede alt for meget af mig selv, og alt for lidt af dem. Vi var som en familie der lærte, hvor gensidigt afhængige vi alle er af hinanden, og hvor vigtigt det er, at vi forener os i ét fælles mål.

Alle skal gøre deres del gennem kommunikation (med deres Kærlige Selv) og samarbejde, da vanen med at være adskilt ellers vokser sig dybere samtidig med at problemerne hober sig op.

Ligeegyldigt hvad vore nuværende familiemønstre er, ændrer eller formindsker dette ikke Kærlighedens magt, der står og venter lige på den anden side af døren, bort fra alle de problemer eller udfordringer, vi hver især kæmper med.

Børn er sammen med os fordi også de ønsker at åbne den dør. Lad os derfor lære dem, at håndtaget er indenfor deres rækkevidde, og når vi har tillid til at øve os sammen, kan vi lære, hvor meget lettere døren til Kærligheden åbner sig.

*) En “freds-pause” er vores version af det Hellige øjeblik. Når vi er ude af balance, eller når alt bliver kaotisk, holder vi pause et lille øjeblik, for at mærke freden og kærligheden, der findes indeni os, og vi forestiller os, at vi deler denne følelse med alle i værelset. Dette hjælper os altid til at bringe en større følelse af fred og harmoni ind i vores forhold. En “freds-pause” startes ligeså ofte af børnene som af lærerne. På denne beskedne, men stærke måde lærer vi, at træde tilbage fra vort reaktive selv, og gøre et bevidst forsøg på at række forbi vort ego, ind til roen og visheden fra vort Kærlige Selv.

4. Når forældre bliver skilt

- en mulighed til at lede børn ud af frygt og hen imod en varig enhed med deres Kærlige Selv

Selv i de mest gunstige situationer, det vil sige, når begge forældre er på venskabelig fod efter en separation eller skilsmisse, kæmper børn med vrede, skyld, afvisning og usikkerhed. For en del af deres sind, er verden styrtet sammen.

Det er let at mærke børns smerte og bare tænke: “Hvor er det dog sørgeligt, at de skal igennem alt det”. Men vores sorg eller skyld kan ikke hjælpe dem til at komme igennem det. Det, der hjælper dem, er derimod vores tillid til deres sande Selv og til Guds kraft, som findes i dem selv. Inden børn kan lære at søge hjælp fra Helligånden og deres sande Selv (det som vi i vores børnehave kalder deres “Kærlige Selv”), er det vigtigt, at vi hjælper dem til at udtrykke alt det de føler, for at de kan forstå den dybereliggende kilde til deres frygt og smerte.

En fireårig dreng, hvis forældre for nylig var blevet separeret, havde i flere uger udtrykt sin frygt og sin vrede ved at hyle, brokke sig og skribe, når selv den mindste smule syntes at true ham. En dag da vi i bil var på vej til et frilandsmuseum, fortalte jeg ham, at han måtte gøre en indsats for at “tage sig sammen”.

“Nathan”, sagde jeg, “jeg vil gerne have, at vi får det sjovt på vores tur, og jeg vil gerne have, at du også får det sjovt. Men du bliver nødt til at tage dig sammen og se nærmere på, hvad det er, der plager dig, så du kan få lidt styr på det. Jeg ved, at du er ude af dig selv, fordi din mor og far ikke bor sammen mere, men hvad er det nøjagtigt, du er så bekymret over”?

Han svarede: “Jeg er bekymret over, at min mor og far bare skal forsvinde, og jeg bliver helt alene”.

Jeg begyndte at berolige ham, da han ked af det tilføjede: “Jeg vil bare ikke have, at der er noget, der bli’r anderledes”.

Vi var på dette tidspunkt kommet til museet, så inden vi steg ud af bilen, bad jeg de fire børn om, sammen med mig, at holde en “freds-pause” for at hjælpe Nathan. (Freds-pause: Se side 16). Sammen med følgende lille påmindelse til Nathan - “hvis du igen bliver bekymret, så bed dit Kærlige Selv om at hjælpe dig til at ændre dit sind” - var vor lille fredspause tilstrækkelig til, at løfte ham til en ny opfattelse, som lettede ham for hans byrde, længe nok til at han kunne nyde turen, og også have det sjovt.

Med øvelse kan børn begynde at gøre det antal gange, de vælger at vende sig indad efter hjælp, stadig hyppigere.

Årsagen til at børn kæmper så hårdt med usikkerhed efter deres forældres skilsmisse er - ikke så meget at deres forældre vil forsvinde - men den endnu større frygt, at deres forældres *kærlighed* vil forsvinde, og at de ikke vil være i stand til at få den tilbage igen. Det, som trækker deres frygt - når deres forældre skilles - er den endnu dybereliggende frygt, der stammer fra adskillelsen fra Gud, hvilket var den første oplevelse af forandring, vort sind oplevede.

Det er denne frygt, vi alle genoplever, når vi føler os adskilt, bange og alene, uden vore Forældres/Guds kærlighed og sikkerhed, og uden den guddommelige familie, vi er en del af.

Dette oprindelige traume, og den frygt og skyld, det frembringer, ligger begravet i alle menneskers sind, hvad enten vi er voksne eller børn. Vi har skjult sandheden om vor énhed med Gud og vort ene Selv, i den illusion om enhed, vi håber at opnå gennem alle vore specielle forhold. Når forældre skilles,

bryder det specielle familieforhold også sammen, og alle parter lider „de knuste drømmes smerte”.

Det specielle forhold, som børn har til deres forældre, er ligeså betinget som det specielle forhold, forældre har til hinanden: “Jeg vil elske dig så længe du passer på mig, og så længe du elsker mig på den måde, jeg vil have det”. Når disse betingelser ikke mere bliver indfriet, opfatter ethvert ego det som et angreb, og en cyklus af bebrejdelser (angreb) og forsvar, frygt og skyld, bliver tanker, alle begynder at tænke - og alle bliver kontrolleret af - til skade og tab for alle parter.

Så længe børn overlades til at tænke med egoets tanke-system, er det umuligt for dem at blive fri af følelser af frygt eller afvisning. Egoet er ikke i stand til noget som helst andet, ligegyldigt hvor godt forklædt dets “kærlighed” måtte synes. Som Kurset påpeger, er egoet helt bogstaveligt en frygtsom tanke, en idé om, at vi er alene, og for altid forsmået af vor Skaber og vort Selv.

Børn kan ikke finde nogen varig kærlighed eller tillid i deres forhold til andre, før end de forstår, hvad et ægte forhold er. Et sådan forhold er ikke en måde, hvorpå vi får vore ego-behov opfyldt, men derimod en måde, hvorpå vi alle (børn og voksne tillige) lærer at tilgive hinanden vore egoers fejl, så vi i stedet kan begynde at knytte hellige forhold, baseret på virkelig kærlighed. Det er denne Kærlighed - og dette Selv, der er uforanderligt og evigt - vi alle hemmeligt længes efter.

Men hvis børn ikke har kendskab til, eller tro på en guddommelig Forælder, eller på vejledning fra et åndeligt tanke-system, som kan lede dem til deres sande Selv, føler de sig dobbelt fortabt og uden noget andet at falde tilbage på, når deres egen følelsesmæssige styrke svigter dem. Det kan derfor ikke undre, at de fortsætter med at kæmpe med angst, ensomhed og usikkerhed. Vi ser virkningerne af denne uforløste frygt,

og følelserne af forladthed, i den stærkt tiltagende depression blandt børn i dag.

Børn har behov for at lære, at svaret ikke ligger i fortiden, eller i en fremtid, der på magisk vis vil bringe dem alt det, de ønsker sig. Svaret er lige nu og her i dette øjeblik, i hvert eneste øjeblik, hvor de - med vores hjælp, eller af sig selv - vælger at vende sig indad for at få Svaret.

*„Søg ikke udenfor dig selv, thi det vil mislykkes, og du vil græde hver gang en afgud falder”
(T-29.VII. 1:1ff)*

Vi kontrollerer indholdet i vort eget sind. Dette er lige sandt for børn som for voksne. Da jeg en dag spurgte Nathan, hvorfor han var så vred, svarede han: “Jeg er så vred, fordi min frygt ikke vil lade mig være i fred”.

Vi havde tidligere snakket sammen om, hvad det var, han var bange for, og hvordan han kunne se tingene anderledes, men frygten blev ved med at komme igen.

“Godt”, sagde jeg, “men husk på, at det er dig, der bestemmer over dit sind, så hvis du er træt af din frygt, så vælg den der Kærlighed inden i dig, så vil din frygt forsvinde”. Han fik et meget “interessant” udtryk i ansigtet, en blanding af “det ved jeg da godt, men jeg er ikke helt sikker på, om jeg er parat til at holde op med at være gal” og “jeg ved jeg kan, hvis jeg vil”.

Når børn træffer et bevidst valg om at holde op med at være vrede eller bange, lytter Helligånden til deres hjertes ønske, og frigør dem fra deres smerte. De opdager dernæst, at de ikke er et offer for omstændighederne, *fordi* de er frie til at vælge.

„I denne verden er den eneste tilbageblevne frihed, friheden til at vælge, og altid mellem to valg, eller to stemmer: Helligåndens eller egoets” (C- 1. 7: lff)

Det er ikke nødvendigt, at børn vokser op med en byrde af uforløst frygt og afsavn. For egoet synes forandring i deres forældres forhold at være et tab. For Helligånden er tab umulige, da vor sande Identitet, som er énhed og fællesskab med Gud, aldrig forandres. Ved at sætte vor lid til Helligånden, kan vi hjælpe børn til at lære om en større énhed og kilde til Kærlighed.

I afslutningen af et specielt forhold ligger mulighederne for at begynde nye og hellige forhold. Og i denne forandring, der før bragte frygt og skyld, kan en ny vision fødes - en vision, der ser alle som uskyldige. Ved at vende sig til Helligånden kan denne forandring give en ny opfattelse, og en ny retning, på alle menneskers liv.

„Dette er lektien, Gud ønsker, du skal lære: Der findes en måde, hvorpå du kan se alt, således at du - for dig selv - lader det blive et nyt skridt hen imod Ham “ (W-pI.193. 13:1)

Den smerte der udspringer af en families opløsning, kan blive den største motivation til et mere beslutsomt og målbevidst arbejde med vor åndelige praksis, og at vi arbejder mere konsekvent på at blive opmærksomme på og årvågne overfor Gud.

Børn har brug for os til at praktisere sammen med dem i deres kriseperioder, da de er afhængige af vores eksempel til at lede dem, og den indsats og tålmodighed, vi lægger for dagen, er selve det Lys, der lyser over os.

„Gå nu i sikkerhed, om end forsigtigt, thi denne vej er ny for dig. Og måske finder du, at du stadig fristes til at gå foran sandheden, og lade illusioner være din vejleder. Dine hellige brødre er dig givet at følge i dine fodspor, når du vandrer til sandheden i vished om dit formål” (W-pI.155. 9:1)

5. Tillid kommer ikke let i denne verden

Min allerførste elev og lærer i min dagpleje var en fireårig dreng, der - så ung han end var - forsikrede mig om, at han var åben og villig til at høre sandheden om sit Virkelige Selv, og samtidig acceptere ansvaret for at slippe sine egne negative holdninger og tanker, der skjulte det.

Mine egne erfaringer som barn, som jeg kortfattet har beskrevet tidligere (se side 4 ff), havde overbevist mig om, at nøglen til at nå børn på et dybere niveau, var at holde fast i den opfattelse, at de - ligeså vel som voksne - er i stand til at acceptere den dybere sandhed om sig selv. Dette dog ikke nødvendigvis altid på en intellektuel, men mere på en oplevelsesorienteret måde.

Alex havde et eksplosivt temperament og var ekstremt aggressiv overfor de andre børn i min dagpleje. End ikke den svageste antydning af denne adfærd, afspejlede sig under hans første besøg hos os, inden hans endelige optagelse. Hans forældre nævnte ikke med ét ord, at de var blevet bedt om at tage ham ud af den Montessori skole, han havde gået på, og at dette var sket med henvisning til at hans aggressivitet fuldstændigt var udenfor hans kontrol.

For hver dag der gik, indså jeg stadig mere hvor meget vrede han indeholdt, og at den faktisk var fuldstændigt udenfor hans kontrol. Min tålmodighed var ved at nå bristepunktet. Intet af det, jeg forsøgte mig med, syntes at have nogen virkning. Det var som om han med fuldt overlæg forsøgte at afprøve grænserne for min venlighed og tålmodighed, for at

han dermed kunne bevise overfor mig, hvor svage og ineffektive mine anstrengelser var i sammenligning med den magt og styrke, hans vrede havde.

Alex's største interesse var at lege "superhelt", hvilket ikke var tilladt i min dagpleje. Jeg forsøgte at opmuntre til mere fredelige lege, som ikke forvoldte de andre børn overlast og gjorde dem bange, men han syntes nærmest instinktivt at påtage sig superhelte rollen, når han blev vred eller frustreret, hvilket uundgåeligt medførte, at et af de andre børn kom til skade og græd.

Ved at foregive at han var helten, forsøgte Alex's ego at overbevise ham om, at han kunne undslippe sin egen skjulte skyld, vrede og selvafstraffelse ved at projicere den over på et af de andre børn, som han udpegede som "den onde". Selvfølgelig bibragte dette ham kun endnu mere skyld og vrede.

På et tidspunkt var jeg ved at blive et offer på grund af den afhængighed, jeg var underkastet af mit eget egos frygt, fordømmelse og vrede. Jeg begyndte at få alvorlige overvejelser om det passende i, at han blev ved med at være i dagplejen. Jeg husker, at jeg tænkte for mig selv: "Nå, her er altså et barn, der er for lang ude til at jeg kan hjælpe ham. Han har brug for terapi". Selv om han kunne være meget samarbejdsvillig overfor mig, frygtede jeg ofte, at han på et eller andet tidspunkt virkelig ville eksplodere, og skade et andet barn alvorligt.

Det var ligesom om han havde lukket en dør til sit hjerte og nægtede at åbne den igen, og ligegyldigt hvor hårdt jeg forsøgte, kunne jeg ikke bryde igennem den. Jeg bad til Helligånden om at Han måtte komme igennem til os begge to og give mig vejledning.

Så en dag kort tid herefter kom han pludselig, ud af den

blå luft, farende forbi mig, tværs hen over rummet, og helt bogstaveligt lavede han et ûyvespark mod en lukkede dør ud til gangen, med det resultat at døren fløj af hængslerne. Min underkæbe faldt ned på brystet og jeg stod chokeret og mærkede vreden vælde op i mig. En del af mig var parat til at kværke ham på stedet, men en anden del vidste instinktivt, at dette drastiske “råb om hjælp” havde brug for et drastisk svar.

Med så meget selvbeherskelse, jeg formåede at stable på benene, samlede jeg ham op fra gulvet, bar ham udi køkkenet og satte ham håndfast ned på en stol. Og som om det kom fra en bydende nødvendighed dybt inden i mig, begyndte jeg at tale til ham på en måde, som jeg ville have talt til en ven, der var på vej ud i en selvdestruktion, hvor han ikke kunne bunde, og som havde brug for at blive vækket inden det var for sent.

Til alle hans sætninger så som: “Jeg hader dig”, “jeg behøver ikke at høre på dig”, “jeg er ligeglad” og så videre, havde jeg et svar, der til slut fik ham til at bryde sammen i gråd. Ikke fordi jeg ringeagtede ham, men fordi jeg fortalte ham den sandhed, som hans ego i så lang tid havde forsvaret sig imod.

Jeg fortalte ham at det ikke var mig, eller hans forældre, eller nogen som helst andre, som han hadede, men at det var ham selv. Jeg fortalte ham, at han blev nødt til at lytte til mig, fordi hans lykke afhang af det, og at han faktisk tog sig af det jeg sagde, men at hans vrede og hans frygt blokerede for hans virkelige Selv, den del af ham, der havde den virkelige magt, og den virkelige styrke, som han ledte efter.

Jeg fortalte ham, at hvis han ønskede at være stærk, måtte han først indse, at hans vrede intet havde at gøre med det at være stærk. Den stammede fra hans følelse af at være bange og alene, lige netop sådan som han følte sig nu. Jeg fortalte ham, at det at blive vred eller bange kun var en fejltagelse, og at han var noget langt mere end hans fejltagelser. Han havde et

magtfuldt indre Selv, som var klogt, kærligt og stærkt. Og hvis han var villig til at arbejde på at kontrollere sin vrede og øve sig i at lade sit Kærlige Selv komme mere frem, så ville han ikke føle sig så bange indeni, og han ville blive meget gladere.

Han stod med en af de mest hårdkogte miner på, som jeg har mødt hos så ungt et menneske. Han ledte efter noget, der var stærkere end hans vrede, noget som han ikke bevidst erkendte som det, vi kalder Kærlighed. Han respekterede hårdhed, fordi han troede at kærlighed og mildhed var svaghed, og dermed ingen værdi havde for ham.

Jeg måtte derfor tale med et hårdere tonefald, der kunne afsløre styrken i min overbevisning for ham. Jeg vidste, at jeg var nødt til at tegne et meget klart billede for ham, af den elendighed han befandt sig i, og af den fejl han gjorde ved at give det selv samme ego, som gjorde ham fortræd, en så enorm værdi.

På mit spørgsmål: “Ønsker du at være lykkelig”? svarede han “ja”. Og han forstod det, da jeg fortalte ham, at det at være lykkelig indeni også automatisk får os til at føle os stærke. Og han ville gerne have begge dele. Jeg fortalte ham, at jeg ville være hans træner og hjælpe ham med at øve sig hver dag, når han lærte at se på sine følelser og indse, at han var mere end sin vrede, og at han kunne vælge at bede sit Kærlige Selv om at give ham den styrke og ro, han havde brug for.

De efterfølgende dage udviste han en omgående villighed til at øve sig idet, vi havde talt om. Til at begynde med var det bedste han kunne gøre højlydt at erklære at han var vred, og derpå traskede af sted for at være alene mens han kølede af. Men han var i det mindste i stand til at afholde sig fra at slå det barn han var vred på. Dette var et stort skridt i erkendelsen af, at han faktisk havde et valg med hensyn til, hvordan han valgte at reagere.

Senere fik han tilstrækkelig selvkontrol så han kunne fortælle mig: “Jeg har ændret mit sind. Jeg vil godt finde ud af det nu”. Jeg hjalp ham så med at komme igennem trinene i den konfliktløsningsmetode, jeg læne alle børnene. Selv om jeg måtte sætte grænser for ham, lod jeg ham altid vide hvor meget pris jeg satte på hans samarbejdsvilje.

“Se engang hvor stærkt dit sind er ved at blive”, og “husk at bede dit stærke, Kærlige Selv om hjælp, for det er i virkeligheden Det du er”, var nogle af de sætninger, jeg ofte brugte for at opmuntre ham. Først langt senere forstod jeg, hvor symbolsk det var, at han ødelagde døren. Det var en projektion af hans forsøg på at bryde den låste dør ind til hans eget hjerte. Det var som om han forsøgte at fortælle mig: “Hvis du virkelig gerne vil igennem til mig, skal du også bryde igennem min dør”.

Hans fremskridt var meget iøjnefaldende derhjemme, og også for hans forældre indtraf der et mirakel. Hans mor fortalte mig at, når han var ved at eksplodere over et eller andet, tog han fat i sig selv og plejede at sige: “Jeg går op på mit værelse for at ændre mit sind”. Han vendte derpå tilbage igen mere rolig og i stand til at behandle det der nu var problemet.

Hans mor, som kæmpede med sin egen eksplosive vrede og følelse af magtesløshed, begyndte at indse værdien, en sådan omlægning ville have for hende selv. Ved at vise dem, hvad også de kunne blive, endte Alex med at blive den ægte superhelt for sin familie.

En ændring i hans mors arbejdssituation tillod hende at være hjemme det meste af dagen, hvorfor Alex ikke længere havde brug for heltidsdagpleje, og snart efter blev han meldt ud. Når to mennesker når det maksimale, de kan lære sammen, synes forholdet at slutte, og de går hver til sit, som A Course in Miracles siger. Dette var også tilfældet med os.

Tillid kommer ikke let i denne verden da så meget går stik imod den Sandhed, vi alle rækker ud efter. Fordi jeg skulle anstrenge mig så meget med Alex og grave dybere for at finde tilliden, så jeg kunne tro på hans større Selv, bragte det mig selv nærmere opdagelsen af mit eget. Den gave, min tillid gav ham, var en gave til mig selv.

Jeg står i dyb taknemmelighedsgæld til Alex og hvert eneste barn, jeg gennem årene har haft muligheden for at hjælpe til med at opdrage. Den hjælp de har givet mig, så jeg kunne løfte min egen bevidsthed, har været mere direkte, mere ærlig, mere intens, og den mest eventyrlige åndelige vej, jeg kunne have valgt.

6. Autoritets-problemet eller problemet om vort ophav

For et par måneder siden læste jeg en artikel om børn med overskriften: “Alle veje fører til mor”. Den vakte en masse tanker og følelser i mig angående ansvaret og skylden, vi lægger på mødre, når det drejer sig om, hvordan vores børn “falder ud”. Til brug i denne artikel vil jeg gerne omformulere ovenstående sætning til: Alle veje fører til “ophavs-problemet” eller “autoritets-problemet”.

A Course in Miracles fortæller os, at vort grundliggende problem – årsagen til al vor frygt og ulykke - går tilbage til den oprindelige fejl, vi gjorde ved at tro, at vi kunne være vor egen skaber, eller vort eget “ophav”, vor egen “autoritet”. Frygt kommer af vores tro på, at vi har tilranet os Guds magt, og har lavet vort eget selv som en erstatning for det Selv, vi deler med Gud, og som Han skabte som vor Ene og sande Identitet, for evigt forenet med Guds Sind og med ethvert af Guds børns sind.

Troen på at vi er adskilte fra Gud er det, der holder os fanget under egoets “tyranniske” kontrol, i stedet for at være fri under Guds kærlige “autoritative” kontrol.

Dette problem om vort “ophav”, eller vores identitetsforvirring, fortsætter med at blive gennemspillet i ethvert forældre/barn eller lærer/barn forhold. Det er den naturlige funktion, og den psykologisk dynamiske kerne i egoets tankesystem, at vi ønsker at være adskilt og alene, og at egoet

gør alt det kan for at få sin vilje trumfet igennem.

Et barns ego vil automatisk forsøge at tilrane sig sine forældres, eller sin lærers magt, i et forsøg på at få, hvad han eller hun ønsker. Dette er et fundamentalt behov i barnets ego for at opnå kontrol over sin egen følelse af selvstyre eller "autoritet". Når vi er klar over dette, bliver vi i stand til at opfatte barnet som om det beder os om hjælp, i stedet for at reagere som om det angriber os. På denne måde kan vi undgå vor tendens til at sammenblande barnets ego med dets åndelige del.

Vi kan se på vor egen "Forældre" (Gud) som en model til, hvordan vi skal lære vore børn disciplin. Gud tillod os ikke at forstyrre freden og harmonien i vort Guddommelige Hjem. Da vi ønskede at skabe adskilt fra Kærlighedens Énsindethed, var vort eneste valg at gøre det i illusioner, som på ingen måde kunne skade ukrænkeligheden af, og den ubrudte forening i, Guds Familie, endsige bringe den i fare. Der blev opsat en grænse for vort valg at "misskabe", ligesom vi har brug for at sætte grænser, når børn vælger at være "uartige".

Jeg har opdaget, at det er meget vigtigt at hjælpe børn med at korrigere deres fejl så hurtigt det kan lade sig gøre, da jeg ved, at det lige nøjagtigt er dette, der befrier dem fra smerten, der stammer fra deres egen projicerede vrede og skyld.

„At tillade en fejl at fortsætte, er at lave yderligere fejl, som er baseret på den første, og at forstærke den. Det er denne proces, der skal lægges bort, for det er blot en ny måde, hvorpå du ønsker at forsvare illusioner imod sandheden” (W 165/167).

Ved at bryde kæden i deres egos tankestrøm og deres forsvar af illusionerne, sætter vi dem i stand til at blive fyldt med frihed og styrke. De indser derpå, at der i deres eget sind findes noget, der er større end deres frygt og vrede.

Lige meget hvor svagt de - gennem kontrasten og sammenligningen - indser at valget for kærligheden er valget for lykken, bliver deres villighed til at "vælge atter en gang" større. Den proces at lære børn at gøre dette, er det der får os selv til at lære det.

Vort hellige hverv er at lede børn til deres sande Autoritet, så vi måske selv opdager Den. Guds Autoritet taler gennem Helligånden, hvis Vejledning altid er til stede i vort sind og i børns sind. Han er det store Korrektive princip, Trøsteren, Vennen, som altid tilbyder os det eneste forstandige svar på en hvilken som helst konflikt vi kæmper med.

Men hvordan kan vi sikre os, at vi har adgang til denne Autoritet i vort sind, og ikke til vort egos autoritet, når vi reagerer overfor børn?

Tilstedeværelsen eller manglen på fred i vort sind fortæller os øjeblikkeligt, hvilken autoritet vi følger. Før i tiden undrede jeg mig over, hvorfor jeg ofte følte skyld efter at jeg havde pålagt børnene rimelige grænser eller konsekvenser, når de klart krænkede andres fred og velfærd. Da jeg kikkede nærmere på det jeg tænkte mens jeg satte disse grænser, indså jeg, at skylden ikke kom af, at jeg pålagde dem grænser, men i stedet af den fordømmelse, jeg husede i mit sind overfor det barn jeg iredtesatte.

„Valget at dømmes i stedet for at vide, er årsagen til tab af fred En dom medfører altid afvisning. Den betoner aldrig kun de positive aspekter af det, som er dømt, hverken i dig eller i andre. Det som er blevet opfattet og afvist, eller dømt og fundet for let, forbliver i dit sind, fordi det er blevet opfattet” (T-3.VI.. 2:1).

Når som helst jeg sammenblandede min egen identitet, og egne problemer, med det et barn gjorde, mistede jeg følelsen af

min medfødte lighed med dette barn, og faldt i den fælde, at jeg skulle beskytte denne falske følelse af autoritet, som mit ego troede var blevet taget fra mig.

*„Når du har et autoritetsproblem, er det altid fordi du tror, du er dit eget ophav, og projicerer dit selvbedrag over på andre. Du opfatter derpå situationen som om andre bogstavelig talt slås med dig om din ophavsret”
(T-3.VI. 8:2).*

Når som helst vi reagerer med frygt, vrede eller forsvar på, at børn er “uartige”, har vi brug for at huske, at disse følelser altid genspejler vore egne uløste problemer med frygt, vrede, skyld, afvisning og så videre. Vi vil ikke være i stand til at opfatte en situation som en bøn om hjælp, og en bøn om kærlighed og forståelse, hvis ikke vi indser, at vi projicerer vore egne problemer over på børnene, samtidig med at de gør det samme med os. Frygtens autoritet vil dominere og vil se alt, hvad et barn gør, som et angreb på os. Vi vil have tilbøjelighed til at angribe dem i et forsøg på at genoprette freden med vort egos autoritative kontrol, der altid udtrykkes med vrede og fordømmelse. Vi alle, voksne og børn, vil sluttelig føle det som om vor personlige integritet eller “autoritet” er blevet angrebet af den anden, hvilket på et dybere niveau reelt er troen på at Guds fred er blevet frarøvet os.

Vi ser os selv i ethvert barn. Hvis vi dømmet et barn til at være det, vi ser deres ego projicere, har vi dømt os selv i overensstemmelse hermed, og er derfor uimodtagelige overfor hvem vi begge i virkeligheden er. Ingen af os vil undslippe dommens resultat, som er skyld. Men hvis vi lytter til Kærlighedens Autoritet, der er til stede i både barnets og i vores sind, vil vi være i stand til at reagere med en følelse af balance og ro.

Det som har hjulpet mig til at undgå cyklussen af “angreb-

forsvar”, når et barn projicerede sin vrede og frygt, var at lave en klar skelnen mellem barnets ånd og dets ego. Dets ego kan i sandhed være forkert, men det er min opgave at vise barnet, hvordan det kan være “rigtigt”, ved at hjælpe det med at korrigere sine fejl. Dette medfører altid kommunikation, øvelse og grænsesætning, for at redde dem fra det tag deres ego har i dem, og tillade at der kommer en åbning, hvor Helligånden kan komme igennem fra deres “højere sind”, hvor Fornuften altid råder.

At hjælpe børn med at vende sig fra “uret-sindethed” til “ret-sindethed” er ikke at kontrollere dem sådan som vort ego ønsker vi skal tro, men derimod at frigøre dem fra den falske autoritets tyranni. Hele denne proces indeholder en helt vidunderlig gave, nemlig at når frygtens fængselsdør åbner sig for at befri vort barn, så opdager vi glade, at det er den selvsamme dør, der frisætter os.

Vi behøver ikke frygte, at vi skal komme til at knuse barnets ånd ved at sætte grænser for deres evne til at “misskabe”. Dets ånd skabtes, ligesom vores, for altid kærlig og ukrænkelig. Det er børnenes egoer, der er skrøbelige, sårbare og bange for alt. Det er vort ansvar, at hjælpe børn med at bringe deres egos illusioner til deres indre Forældres Kærlige Autoritet. Således genfortolkes deres, og vore fejl, blidt til Kærlighed, og et helligt forhold er født.

„I dig selv elsker du din bror med en fuldkommen kærlighed. Her er hellig grund, hvor ingen erstatning kan trænge ind, og hvor kun sandheden om din bror kan forblive. Her er I forenet i Gud, ligeså meget sammen som I er med Ham. Den oprindelige fejl er ikke trådt herind og vil aldrig komme. Her findes den strålende sandhed, hvortil Helligånden har overdraget jeres forhold. Lad Ham bringe det hertil, hvor I ønsker det skal være. Giv Ham blot en lille tro på din

*bror for at hjælpe Ham med at vise dig, at ingen
erstatning, du har lavet for Himlen, kan holde dig
borte fra den” (T -18.1. 9:4).*

7. Du besidder magten til at omgøre dine fejl

Det eneste, der står i vejen for et barns uskyld, er barnets skyld. Det samme er naturligvis sandt for enhver voksen. Børn står overfor den samme fundamentale udfordring som os, nemlig med Helligåndens hjælp, at omgøre deres fejl (= “mangel på kærlighed”). Vi er måske i vildrede med, hvordan vi skal gøre dette, og måske tror vi, at det ikke engang er nødvendigt, eller for den sags skyld muligt, at gøre med et barn.

Mine erfaringer har vist mig, at det kan gøres. Men vi bliver nødt til at slippe troen på gamle paradigmer og myter om børn og barndommen, og erstatte disse med sandheden om hvem de i virkeligheden er. I lyset af A Course in Miracles følger her nogle tanker, du kan tage op til overvejelse, hvis du har lyst:

1. Måske tror vi at egoets tankesystem og dynamikker på en eller anden måde ikke helt passer på børn. eller at det har mindre indûydelse på dem, jo yngre børnene er. Når vi derfor læser i Kurset, at egoets kerne er frygt og skyld, og at egoets funktion er at fornægte og projicere, stopper vi måske ikke op for at overveje om dette refererer ligeså meget til børn som til voksne. A Course in Miracles gør det meget klart, at ingen kommer til denne verden uden et ego, og at sindets love aldrig forandres, men altid er i funktion. Hvad enten vi “ser” nogle synlige beviser på det eller ej, må enhver tanke i barnets sind derfor påvirke dette barn, ligeså sikkert og ligeså dybt som tanken påvirker enhver voksen.

2. En almindelig misopfattelse, der grunder sig i ovenstående er, at børn, små eller store, ikke er modne nok til at være ansvarlige for deres egne tanker. Vi har den tro, at barndommen er en “magisk”. munter tid, der hengår med leg, og derfor ikke er et tidspunkt, hvor man skal begynde at stræbe efter mere alvorlige ting, så som selvbevidsthed, opmærksomhed, eller det at lære at tage ansvar for det, børnene vælger at tænke eller gøre.

“Når alt kommer til alt er de jo kun børn” , og de skal ikke bebyrdes med at skulle lære at se på hvad de gør, eller gøre anstalter til at korrigere deres fejl. Det er at forvente alt for meget af dem, og at pille ved deres “uskyld”. Men realiteten er, at ved ikke at gøre ovenstående, gør vi det modsatte. Vi overlader børnene til deres egne egoistiske tankers tyranni, som blokerer for forundringens glæde og det legende liv, der - mens de er børn (og senere som voksne) - kunne være dem til del, hvis de blev lært, hvordan de skulle begynde at fjerne det, der står i vejen for dem.

3. Den idé, at “børn kan løse deres egne problemer”, knyttes ofte sammen med en tilsvarende opfattelse, at hvis vi bare “lader børn være børn” i en eller anden ubestemt årerække, så ville de med tiden vokse sig fra ligegyldigt hvilket “problem” de så end måtte have nu. Men med mindre vi hjælper børn til at se på den dybereliggende frygt og skylden, der ligger neden under deres konflikter og behov (ligeså vel som at vi skal se på vore egne) vokser de sig ikke fra dem. Deres problemer og behov vil i stedet sætte sig endnu dybere i dem. Uden hjælp gennem samtale og Vejledning til at se nærmere på den frygt, der ligger bag deres “mangel på kærlighed”, blokeres der for at de kan udtrykke uskylden fra deres Kærlige Selv. Fornuft og uskyld kan ikke udtrykkes gennem deres “højere sind” samtidig med, at deres tanker kontrolleres af deres egos autoritet. Dette får dem automatisk til

at føle skylden over de ukorrigerede fejl. Når år efter år af skyld er blevet ophobet, er resultatet børn, der nu som voksne leder efter deres tabte uskyld.

„Thi ukorrigerede fejl af enhver art bedrager dig, hvad angår den magt, der findes i dig, til at udføre korrektionen. Hvis den kan korrigere, og du ikke tillader den at gøre dette, nægter du dig selv og din broder denne magt. Og hvis han deler denne den samme tro, vil I begge tro, at I er fordømte”
(T-2l.VI. 1:6).

4. Vi forsinker selve den proces det er, at invitere Guds Helligånd ind i vore forhold og det samspil, vi til hver dag har med børn, fordi vi modsætter os den idé, at vi skal ændre vore egne tanker og holdninger. Hvis vi skal hæve børn, og os selv, til et højere bevidsthedsniveau og en accept af vor sande åndelige identitet, skal vi bringe Gud ind i vore “dagligdags tanker”.

„Overgiv Ham dine tanker og Han vil tilbagegive dem som mirakler, der glædesfyldt proklamerer den helhed og lykke, Gud ønsker for Sin Søn, som beviset på Hans evindelige Kærlighed. Og når hver eneste tanke således er transformeret, antager den helbredende kraft fra Sindet, som så sandheden i den og undgik at blive bedrager af det, der fejlagtigt blev den tillagt. Alle fantasiens trusler er forsvundet. Og det, der er tilbage, er forenet til en fuldkommen Tanke, der overalt tilbyder sin fuldkommenhed” (W-pl.151. 14:3).

En oplevelse, der på den mest vidunderlige måde bekræftede Helligåndens tilstedeværelse for at Han kan korrigere vore fejl, indtraf en sommer om eftermiddagen mens jeg

var udenfor sammen med børnene. Min mand, Gary, arbejdede oven på i huset i sit kontor. Hans koncentration blev pludselig afbrudt af en følelse af “et helligt nærvær”, der fyldte hele rummet. Følelsen, der kom fra “Det” var, at der var ved at ske noget meget betydningsfuldt udenfor, som han skulle overvære.

Da Gary oppe på anden sal åbnede vinduet, der vender ud imod baghaven, var jeg i fuld gang med at tale med nogle af børnene om en konflikt, der var dukket op. Fem eller seks af børnene var ved at fordele rollerne i et skuespil, de skulle opføre: Hvem der skulle have hvilken rolle, og hvordan handlingen skulle udspilles, og så videre.

Uenighed førte til protester og råberi, dyrebare rekvisitter blev væltet omkuld af misfornøjede skuespillere, og den sædvanlige dominoeffekt, hvor den ene sårer eller fornærmer den anden og så fremdeles trådte i kraft. Jeg indkaldte til en freds-pause (se side 16) for at få alle samlet og for at se, hvordan hele situationen kunne blive løst.

Jeg var midt i at fortælle børnene, at eftersom ikke alle var villige til at lytte til de andre for at komme til en overenskomst, ville det næstbedste være at “begynde helt forfra og denne gang bestræbe sig på at gøre alt på en måde, der var rimelig og venlig overfor alle”.

Jeg mindede dem også om, at de skulle bede deres Kærlige Selv om hjælp til denne proces. De var vant til denne slags øvelser, og accepterede meget villigt muligheden til “atter engang at vælge” en måde, hvorpå de kunne se og gøre tingene anderledes.

Da Gary så ud ad vinduet, følte han sig indhyllet i en følelse af Guddommeligt fællesskab og énhed, og omsluttet af et vidunderligt Levende Lys, der var forskelligt fra og mere klart end sollyset, og som også var i luften omkring børnene og mig.

Mens vi var i færd med at få orden på tingene, blev han pludselig opmærksom på to forskellige tidsrammer, som sideløbende vævede sig ind i hinanden. I den normale tidsrækkefølge kunne han se mig tale med børnene, og se og høre dem reagere på den vejledning jeg gav dem. Og på samme tid, så han det hele som om han stod helt tæt på os, mens alle vore bevægelser blev udført i slowmotion, hvorved alle udtryk i børnenes ansigter blev langsommere.

Dette gav ham mulighed for at betragte hele deres følelsesregister - at se alle de små næsten umærkelige udtryk for tanker og følelser, som de oplevede, under hele min vekselvirkning med dem.

Gary vidste umiddelbart i sit hjerte, at det han overværede, var Helligåndens tilstedeværelse og indgriben. Og det han så, fik ham til at bryde ud i gråd. I hvert eneste barns ansigt så han et glimt af lykkelig forventning, som denne chance til at genopføre hele sceneriet bragte dem, et blik som bekræftede deres tillid og tro på selve den proces, at de var i stand til at omgøre deres fejl, et udtryk der viste, at der var Én, der tog sig af dem på den mest fundamentale måde.

I hvert eneste barns ansigt og øjne så han et udtryk, der sagde: "Jeg er nu givet en chance til at blive fri. Jeg er nu givet en chance til atter at gøre min verden sand. Livet er alligevel retfærdigt".

Han kunne se, at der skete en forandring i deres sind. Deres oprindelige opfattelse af frygt forsvandt nu, og fra deres ansigter strålede de et udtryk af fred og venlighed imod hinanden. Gary kunne helt bogstaveligt se dette levende Lys af nænsom uskyld stråle fra deres ansigter - en uskyld der fortalte, at ikke en eneste fejl, som nogen af dem nogen sinde havde gjort, havde forandret noget som helst.

Snart efter vendte børnenes slowmotion-bevægelser

tilbage til den normale hastighed, og deres skuespil var atter i fuld gang, og alle legede glade og lykkelige sammen.

„Og Han vil genfortolke alt du ser - enhver hændelse, enhver omstændighed og enhver begivenhed, som på nogen måde synes at røre dig – ud fra Hans ene fuldstændigt forenede og sikre referenceramme. Og du vil se kærligheden bag hadet, bestandigheden i forandringen, det rene i synden, og kun Himlens velsignelse over verden” (W-p1.151. 11;2)

8. Tilgivelse - et spørgsmål om daglig øvelse

Hele livet øver vi os. Vi bliver ved med at øve os, og håber på at gøre det rigtigt, mens vi bevidst eller ubevidst forsøger at hæve os op over en nagende følelse af ufuldkommenhed og mangelfuldhed.

Når vi øver os sammen med de børn, vi opdrager og underviser, opdrager vi os selv. Det at erkende og indse, hvor værdifulde børn er for os - og vi for dem - er at forstå kernen i åndelig udøvelse: At vi helt og holdent indbyrdes er afhængige, og gensidigt påvirkes af det, vi lærer og underviser i. I ethvert problem, vi har med et barn (eller andre), ligger vores mulighed for at begynde at finde vor vej ud af vor egen vrede og skyld, og i denne proces skal vi huske på, at vor egen fuldbyrkelse findes i det Selv, vi deler med alle. A Course in Miracles fortæller os, at ånden ikke har brug for undervisning, men at egoet så sandelig har.

„Gennem egoet kan du høre, lære og undervise andre i det, som ikke er sandt. Du har lært dig selv at tro, at du er, hvad du ikke er Du er kun kærlighed, men når du fornægter dette, gør du det du er til noget, du skal lære at huske” (T-6.III. 2:3)

På et tidspunkt i løbet af det første år, hvor jeg anvendte Kursets principper i børneopdragelse, gik det op for mig, at den mest enkle og mest fornuftige indfaldsvinkel til håndtering af den kaotiske energi, alle konflikterne, ubevidstheden, og alle de

fejl børn gør, ikke var at slide mig selv ned med endeløse påmindelser, belæringer eller bebrejdelser.

Derimod var metoden, at give børnene muligheden for at praktisere de selvsamme ting, som de havde problemer med, på en måde, der kunne lære dem og mig nogle fundamentale sandheder om det at vokse op og få et åndeligt liv.

Det vigtigste i dette var at lære, at det at korrigere vore fejl gennem øvelse, er en form for tilgivelse. Ansvarlighedens byrde skulle deles på en måde, der gjorde at indlæringen og forandringen var noget vi var lige ansvarlige for, og som var til gensidig tilfredsstillelse for os alle sammen. Vi narres let af vort ego til at tro, at hvis kilden til et problem synes at være udenfor os, så er det ikke en lektie, vi selv har brug for at lære, men derimod én, som det barn, der er involveret i den, har brug for at lære. Men vi spiller aldrig en neutral rolle. Enten reagerer vi ud fra vort ego eller ud fra ånden. Det er altid denne lektie vi gensidigt praktiserer med børn, og det er det eneste valg begge parter har.

Børn hungrer efter rollemodeller. Også når det drejer sig om dette, ser de efter os for at opdage, hvordan vi korrigerer vores fejl. Jeg oplever det som den rene terapi, når jeg for eksempel siger til et barn, jeg har mistet tålmodigheden med:

“Lad mig øve mig i at sige dette igen på en mere venlig og rolig måde, for det jeg lige har gjort, er ikke den måde jeg ønsker at tale til dig på”.

Dette får os begge til at føle os bedre tilpas, og vi giver barnet lejlighed til at se, at voksne også har brug for at øve sig i at korrigere deres fejl.

Det er alt for omfattende, i en artikel som denne, at komme ind på alle de principper i Kurset, som det er muligt at anvende som åndelige øvelser for børn. Men her følger ikke

desto mindre nogle få idéer og et indblik i det, jeg kalder “Praktik-metoden”, som jeg anvender allermest i mit arbejde med børn, og som jeg tror kan tilpasses børn i alle aldre.

1. Idéen med at øve sig i at gøre noget om igen, er baseret på denne forudsætning: Det faktum, at vi er i stand til at korrigere vore fejl (= mangel på kærlighed), “kortsletter” vores tendens til fortsat at føle skyld, og til fortsat at projicere denne skyld over på andre. Hvis vi kan gøre noget om igen, med det klare mål at gøre det “rigtigt” eller på en mere kærlig måde, så er dette ønske i sig selv nok til at lade vor Indre Lærer komme ind i den proces der bibringer os en korrigeret opfattelse.

2. Når børn “genopfører” en situation, ændrer de helt klart deres opførsel, men kun fordi de først har ændret deres sind og er villige til at handle i overensstemmelse med denne forandring. Men hvad er det egentlig der i første omgang motiverer dem til at ændre deres sind?

Nogle børn ser straks muligheden som den er: En metode til at løse en konflikt, eller en metode til at korrigere deres fejl, på den mest bekræftende og fredelige måde, fordi ingen dømmer dem, eller den fejl de har begået. De modtager derfor ganske enkelt dette budskab: Fejl er til for at blive rettet af hensyn til helbredelsen af den uret, der er sket.

3. Andre børn vælger kun at ændre deres sind, når de bliver stillet overfor andre muligheder, som de bedømmer som mindre ønskværdige, for eksempel at være udenfor, indtil de er parate til at løse konflikten eller korrigere deres fejl.

Det at gå glip af at være i stand til at lege, eller deltage i en aktivitet, som “betaling” for at få lov til at have “ret” (sådan som deres ego opfatter det), betragtes normalt aldrig som den bedste mulighed, fordi den aldrig bringer en følelse af frihed og tilfredsstillelse, sådan som det sker med øvelsen nævnt ovenfor.

4. Hvis et barn ikke er villigt til at øve sig, eller samarbejde for at korrigere en fejl, er det normalt fordi han eller hun stadig føler sig såret eller vred over hændelsen. Når tiden er inde, spørger vi barnet, om det kunne tænke sig at tale mere om det, så det kan få en dybere følelse eller forståelse for hændelsesforløbet, som endnu ikke er kommet til udtryk. Dette har ofte ikke noget at gøre med den specifikke hændelse (*“Jeg er aldrig ude af mig selv af den grund jeg tror”*).

Nogle børn har brug for bare at sidde alene med deres vrede et stykke tid, indtil de beslutter, at den ikke længere er værd at holde fast i. Indlysende nok kan vi ikke få andre til at ændre deres sind, med mindre de ser, at det kan betale sig for dem selv at gøre det. Af hensyn til beskyttelse af andre og deres velfærd, har vi ikke desto mindre ansvaret for at håndhæve fornuftige grænser for, hvordan børn opfører sig. Lektien for os er, at vi ikke skal dømme et barn for at have brug for tid til at ændre sig. Den store lektie for os alle er at lære, ikke at dømme noget barn, eller os selv, for ligegyldigt hvor lang tid, det tager os at lære de åndelige lektier i vort liv.

En af mine elever og lærere, som jeg her vil kalde Katie, var 4 år gammel. Hendes kampe var repræsentative for mange andre børn. Hun kom fra en anden børnehave, hvor hun var den, der oftest blev smidt udenfor døren, fordi hun var for aggressiv, og hun kæmpede derfor med et meget lavt selvværd og en tilsyneladende konstant understrøm af vrede, som hun hyppigt projicerede over på de andre børn. Selv med hjælp fra sine forældre, var det at forsøge at opnå nogen forståelse for og indsigt i det, der var årsagen til hendes vrede, meget, meget vanskeligt.

Men jeg vidste dog, at ligegyldigt hvad, så var hun i sidste instans ansvarlig for sine egne tanker og følelser, ligesom ethvert andet menneske er, og den eneste måde til at udstyre

hende med den tillid, hun behøvede for at blive gladere og mere fredfyldt var, at lære hende, at hun faktisk kunne ændre sit sind om sig selv og andre.

Vi gav hende konsekvent øvelser i at korrigere sine fejl, samtidig med at vi mindede hende om hendes dybereliggende identitet. Hver gang hun gjorde et andet barn fortræd, fortalte vi hende, at hun kunne lære, hvor venlig og omsorgsfuld hun var, ved at øve sig i at gøre den uvenlige handling, hun lige havde gjort, om igen.

Gennem alle de former for store og små hændelser, som vi indøvede sammen med Katie og alle de andre børn i vort program, fik vi her fastslået det helt grundliggende faktum, at børn bedst lærer de åndelige sandheder gennem konkrete personlige oplevelser.

Vi kunne tale om disse idéer om at vælge kærlighed i stedet for frygt eller vrede, og at vort Kærlige Selv er det, vi i virkeligheden er, og så videre, men det var den daglige øvelse med at lære at tænke og handle på en mere venlig måde, der gav mening og gyldighed til disse åndelige sandheder.

Hver gang hun korrigerede en fejl, forstærkede vi det med udtalelser som: “Ja, se engang, Katie, du kan gøre det. Hvor er det godt. Du er et venligt og rart menneske. Lige meget hvor mange fejl du gør, er du stadig et godt og rart menneske. Det gør ikke noget, hvor mange fejl vi laver. Det der tæller er, hvor hurtigt vi korrigerer dem”.

Katie plejede så at stråle, og altid var der et glimt af taknemmelighed og håb, et blik som sagde: “Jeg be’r jer så mindeligt, bliv ved med at tro på mig, for jeg ved ikke selv, hvordan jeg skal gøre det”.

Sådan som vi alle lærer, lærte Katie i sit eget tempo, at der findes en bedre måde at opføre sig på, en bedre måde at tænke og handle på, og dette medførte, at hun kom til at føle sig

meget bedre tilpas med sig selv. Og hun var fast besluttet på, at hun virkelig ønskede det, og var altid villig til at øve sig i at korrigere sine fejl.

Efter nogle få måneder dalede den negative opførsel markant, og hun blev et meget gladere og venligere barn.

Alle børn har deres problemer de skal løse, og fejl de skal korrigere, men i undervisningsprocessen kan vi selv lære, det som tilgivelse i realiteten handler om, nemlig at vi blot beder hinanden om at se forbi vores fejl og huske på at det, der i virkeligheden betyder noget i livet, er de venlige og omsorgsfulde ting, vi tænker og gør for hinanden.

„At tilgive er blot, kun at erindre de kærlige tanker du i din fortid gav ud, og de der blev dig givet. Alt andet skal blot forglemmes” (T-17.III.1;1)

9. At undervise børn er, at se verden på en anden måde

Spørgsmål: Det at opdrage børn (mine egne er nu 11 og 14 år) har været en kilde til stor glæde og til stor smerte for mig - som for de fleste forældre, tror jeg. Det problem jeg synes jeg har, selv om jeg har studeret Kurset i 9 år, er at bevæge mig fra den intellektuelle accept af Kursets grundlæggende principper, til den faktiske anvendelse af dem.

Hvad angår mine børn betyder dette, at jeg meget ofte mangler ord, når det drejer sig om "genfortolkning" af begreber som krig, fattigdom eller de "små" konflikter i vore egne egoliv.

Jeg beder sammen med begge mine børn hver aften, og forsøger at lægge vægt på vor samhørighed, på vor taknemmelighed, og det faktum, at Gud altid er til stede, altid er der for os. Nogle gange falder jeg imidlertid for at nævne de syge, de fængslede osv. At bede Helligånden om vejledning angående dette, har på en eller anden måde ikke stillet mig tilfreds. Måske er det Ham, der nu tilskynder mig til at skrive til dig.

Svar: Det at anvende Kursets principper er ikke kun ekstremt udfordrende fordi vore egoer modsætter sig dette på alle niveauer. Også de dimensioner, der ligger i det ansvar, som forældre har med at opdrage deres børn, burger egoet til at nære endnu mere skyld og frygt. Jeg siger dette som et menneske,

der i mere end 15 år har hjulpet til med at opdrage og være forældre for børn.

Jeg har ikke selv været mor, og har kun mine egne oplevelser af den forøgede stress og skyld, som jeg selv kæmpede med i begyndelsen. Og dette er langt mindre end, hvad jeg ved, forældre hele tiden skal tage sig af.

Men den gode nyhed er, at det er en fantastisk transformativ vej, at anvende Kursets principper til at opdrage og uddanne børn, fordi vi kan vende hele ansvarsbyrden om, så den bliver en gave og et vidunderligt middel til at spare en masse tid på vores egen åndelige opvågning og frigørelse, idet vi sammen med børnene kan undervise i, og praktisere netop de lektier, vi selv forsøger at lære.

Jeg ved ikke hvor meget af Kurset du delagtiggør dine børn i, men det faktum, at du hver aften beder sammen med dem, og lægger vægt på jeres samhørighed, jeres taknemmelighed, og Guds vedvarende nærvær, er en stor og dyrebar ting, du lærer dine børn. Det er en stærk og vidunderlig måde, hvorpå I kan forene jer med og hjælpe verden. Det er igennem denne forening med det, som er virkeligt i ethvert menneske (det Kærlige Selv, som vi alle deler), at vi kan lære at se forbi det tilsyneladende, forbi fattigdom, sygdom og menneskelig lidelse.

Børn kan lære, at den bedste måde, hvorpå vi kan rette vore bønner og ønsker om at helbrede de som lider er, når vi fokuserer på vores nedarvede Énhed med alle andre mennesker, og med den Styrke og Kærlighed, vi deler med denne Énhed.

Kurset siger, at vores helbredelse altid bliver modtaget, fordi vore sind er forenede på et dybere niveau. Ingen bøn går nogensinde til spilde. Selv om vi ikke ser en synlig forandring, så venter Kærligheden i det sind, hvortil vor bøn blev rettet, indtil dette menneske er rede til at acceptere den med sin bevidsthed.

På en tilfredsstillende måde at forklare børn om Kursets lære - *at alt, hvad der sker et menneske, er dette menneskes eget valg* - ville kræve et modenhedsniveau og en visdom, som børn ikke har, da årsagerne til menneskers lidelser er så komplekse og så sammenblandede med indflydelsen fra vedkommendes trosniveau, tanker, fortidige og nutidige valg, for ikke at nævne den individuelle livsplan og de lektier, vedkommende har valgt. Og de vil alligevel ikke undgå deres egos tendens til at overføre fordømmelse og skyld på andre, såvel som på sig selv, da dette er egoets reaktion, når det stilles overfor konsekvenserne af dets egne valg.

Det jeg mener børn er i stand til at forstå, og det der er brug for konstant at styrke, er ideen om, at ligegyldigt hvor slemme tingene synes at være på overfladen, ligegyldigt hvor stor lidelsen er, hvor håbløst problemet synes, så findes der altid et Svar fra den fuldkomne Lærer inde i hvert eneste menneskes sind.

Den måde Gud hjælper os på her i verden, er ved at give os en indre Lærer, der kan anvise os en bedre vej. Helligånden kender nøjagtigt de rigtige tanker, Han skal give os, som vil løfte os ud af de følelser af frygt og adskillelse, der ligger på bunden af al vor smerte og lidelse.

Jeg tror at dine børn kan begynde at forstå denne idé om adskillelse og frygt, som ligger nedenunder al verdens lidelse, hvis du lærer dem, hvordan de skal genkende den som kilden til deres egne problemer.

De kan ikke forstå, hvorfor Gud ikke kan blande sig noget mere for at hjælpe mennesker, hvis de ikke forstår, hvordan deres egen blokering overfor Guds Kærlighed fastholdes af deres egen frygt, lige meget hvor lille og hvor godt skjult den end kan synes.

Dette kræver din villighed til at se dybere sammen med

dem, når hverdagsproblemer og konflikter dukker op. Det kræver at vi har tålmodigheden til blidt at vejlede dem til at lære at se bag om deres overûade-følelser og sindsstemninger, ned til de dybereliggende årsager til, at de er ude af sig selv. Og som Kurset minder os om, er vi aldrig ude af os selv af den grund vi tror. Måske vejleder du allerede dine børn ad disse baner, men hvis ikke, tror jeg, det ville være til stor hjælp for dem at lære om de grundlæggende dynamikker, når de er vrede på en eller anden, nemlig fornægtelsen og projektionen, der jo er grundlaget for alle "små konflikter". Hvis de er som de fleste andre børn, vil de uden tvivl være ude af stand til at undgå at projicere deres negative følelser over på hinanden, og føle at de har hele retten på deres side.

Dette kan give dem en begyndende forståelse for, hvad det er der sker, som for eksempel, når enorme mængder af uerkendt vrede og skyld bliver projiceret af hele grupper af mennesker, og hvordan dette - når det ikke løses - fører til krige.

Det bliver måske herefter lettere for dem at forstå, hvordan mængder af mennesker, ved deres egen fri vilje, i bogstaveligste forstand bliver ved med at blokere for Guds Kærlighed og Fred og for deres eget Kærlige Selv, på grund af deres uvillighed til at slippe deres frygt, had, og fastlåste tro på adskillelse.

Hele Kurset bliver levende, når vi får en førstehåndsoplevelse af virkningen af, at forene vores vilje med Helligånden for at fremkalde en positiv forandring i vore tanker - og friheden vi føler under denne proces.

Når vi anstrenger os for at se hvad det er, der faktisk foregår med vore egne tanker og følelser - og når vi hjælper børn til at gøre det samme - lærer vi, at vi ikke er ofre for omstændighederne eller for hinanden, men at vi sammen med Hjælpen fra vor Indre Lærer, er fri til at vælge en anden opfattelse, en opfattelse der bringer frigørelse fra vor følelse af den frygt og skyld, vi er fanget i.

Selv om børn ikke hver gang kan mobilisere villigheden til at bede om Helligåndens hjælp, betyder dette ikke noget, så længe de blot ønsker at mærke kærlighed i stedet for vrede og bedrøvelse, eller hvilken form for frygt de end hænger fast i. Ønsket om kærlighed og fred er altid en åben invitation til Helligånden om at gribe ind til bedste for alle parter.

Gennem deres lille villighed til at se tingene anderledes, vil Svaret blive givet dem i den form, de bedst kan acceptere. Og når Svaret kommer, vil det altid føles meget velkendt og meget let - fordi det kommer fra deres egen ånd - det Kærlige Selv, de så småt begynder at huske.

For dem synes det måske ikke som det store nummer, pludselig at mærke en forandring i deres sind, når de går fra at være ude af sig selv til at føle sig lettet for byrden af deres frygt eller vrede. Men hvis du minder dem om betydningen af enhver lille succes, de opnår ved at ændre deres sind, ved at åbne sig for denne Kilde for Styrke og Visdom indeni dem, hjælper du dem med at opbygge deres overbevisning om, at der faktisk findes en Indre Lærer, at Gud virkelig griber ind i vore sind, når vi helhjertet beder, og at vore bønner bliver hørt.

Det er på denne måde vore børn vil udvikle en større tro og tillid til den Styrke og Kærlighed, vi kan påkalde, og som ønsker at imødekomme ethvert problem vi har. Og ved at øve dig sammen med dem, vil din egen overbevisning blive styrket.

Når du om aftenen minder dem om, at Gud altid findes, altid er der, vil Lyset fra deres egen overbevisning og imødekommenheden i deres bønner, lyse ud over verden og et eller andet sted, vil en eller anden mærke et pludseligt glimt af Håb og Lykke midt i mørket og smerten.

10. At være afhængig af Gud

August 1994 var den sidste måned, jeg virkede i “Child Light Daycare”. Selv om jeg allerede havde taget beslutningen i det tidlige forår om at skære ned på mit engagement som leder af børnehaven - for at få mulighed for at sysle mere med mine skriverier, og for at undersøge andre børnerelaterede indlærings-erfaringer - var jeg ikke forberedt på en så brat, forandring og på alle de udfordringer, der skulle komme.

Det hus vi havde lejet til børnehaven for ti år, som også var vores hjem, blev sat til salg i maj, og eftersom det ikke lå indenfor vore økonomiske formåen at købe det. skulle vi træffe beslutning om og hvorhen vi skulle flytte vores aktiviteter. Hele sommeren bad jeg til, at huset ikke skulle sælges, eller - hvis det blev - at vi ikke behøvede at fraflytte før end sommerprogrammet var slut.

Det skulle vise sig, at hele sommeren blev en særdeles stresset, men veltilrettelagt lejlighed for mig til at lære det, jeg havde bedt om hjælp til at lære.

Jeg havde ønsket at lære totalt at være afhængig af Gud, at være villig til at have tillid, og til at blive ledet af Helligånden i alle forhold, og at slippe af med enhver rest af tro, jeg havde om, at Gud i visse situationer kun kunne gøre så og så meget, og at resten var op til mig selv.

Tidligere samme forår havde jeg arbejdet mig igennem en voldsom bitterhed imod Gud, fordi Han ikke besvarede mine bønner, og fordi Han ikke bragte de forandringer i mit liv, som

jeg havde bedt om.

Min tro og tillid var hele tiden overskygget af en skjult følelse af - på visse områder - at være forladt af Gud.

Min følelse af at være ude af stand til at udholde frygten og konflikten, som dette fremkaldte hos mig, tvang mig til at grave dybere ind i disse skjulte følelser, og konfrontere frygten og skylden, der befandt sig dér.

Det var ikke let, og var meget mere tidskrævende end jeg brød mig om, men resultaterne var langt mere værd end jeg kan udtrykke.

Ved hjælp af en regression til et tidligere liv (den første jeg nogen sinde har oplevet) blev jeg i stand til at afdække, hvorfra en stor del af min følelse af, at Gud havde forladt mig kom, ligesom en lang række personlige holdninger, og meget af min utryghed. Dette hjalp mig til at forberede mig til det, der skulle komme. Ud over mit arbejde med at tilgive mig selv mine fejl og min forkerte og urimelige opfattelse af Gud, vidste jeg, at jeg også måtte lære at blive mere opmærksom og bevidst om, hvordan jeg stadig altfor meget stolede på min egen tankegang, hvilket afholdt Guds Hjælp fra at nå mig. Men det var hele tiden en hård kamp, at få mig selv til at opgive min tendens til selv at tænke og beslutte, hvad der var til mit eget bedste.

Stillet overfor at skulle miste hjem, arbejde og indtægt, var som at stå på afgrundens rand, og at den kløft jeg skulle række over, var alt for stor for mig til, at jeg kunne klare det alene. Jeg vidste, at jeg skulle sætte al min lid til Gud, hvad angik en ukendt fremtid, der tilsyneladende allerede var planlagt for mig. Til trods for min til tider vaklende tillid, besvarede Gud vores bønner, og jeg lærte en masse om, hvad det betyder - og ikke betyder - at være afhængig af Gud. Huset blev solgt tre dage efter sommerprogrammet var slut, og de to pragtfulde lærere, der arbejdede for mig, fandt et mindre men

meget dejligt sted, hvortil de kunne flytte børnehaven og fortsætte med deres eget program.

På en højst usædvanlig og fornøjelig måde kom der helt uventet lige nøjagtigt nok penge til at vi kunne klare den. Og snart fandt vi et nyt hjem, der gav os netop den bekvemmelighed og ro, vi behøvede til at fuldende vort skriveprojekt. Vi kunne umuligt have forudset noget af alt dette, og som altid var det lærerigt at se tilbage og opdage den skarpe kontrast mellem egoets angstfyldte og dystre opfattelse og det lykkelige resultat, vi oplevede.

At flytte sin troskab bort fra egoets upålidelighed, og over til afhængighed af Gud, betyder ikke at vi skal regne med at Gud giver os alt, hvad vi ønsker eller tror vi behøver. Det betyder heller ikke, at vi skal acceptere, at Gud aldrig nogen sinde vil give os det, vi ønsker, men kun det vi behøver.

At være afhængig betyder først og fremmest, at vi skal blive klar over, om vi i det hele taget tror, at Gud ønsker at hjælpe os, eller er i stand til at hjælpe os. Og dernæst at grave dybt nok ned i vort eget trossystem for at se om vi tror, vi fortjener Hans hjælp.

Jeg fastholdt også længe den overbevisning, at det vel ikke skulle betyde så meget, hvad vi tror eller ikke tror; at det er Guds moralske forpligtelse at frelse os fra vor egen vildledte tro og skyld; at Han bare skulle pløje sig gennem det alt sammen for at frelse os fra os selv. Men mine oplevelser beviser det præcis modsatte.

Gud ønsker, at vi skal erkende kraften i vores eget sind, kraften som vi formøbler på tanker om vores skjulte frygt og skyld, der bliver ved med at leve i vores sinds kælderrum, fordi vi er for bange til at se ned til den.

Ved at lade Gud komme ind i disse skjulte følelser af

skyld, bedrøvelse og forladthed, erfarede jeg, at der ikke var noget mere rigtigt og velkendt end netop det at modtage denne Hjælp, dette dyrebare Lys, der fylder de tomme, sårbare steder i os, og som atter gør os hele og uskyldige. Dette gav mig modet til at acceptere det i mit liv, der er Guds Vilje for mig, endog når jeg ikke selv kunne opfatte, hvad det var, og mit ego insisterede på at vide bedre. Belønningen for at tage dette tillidsspring var erkendelsen af, at Guds Vilje for mig er det samme, som jeg i virkeligheden selv ønsker mig!

Sammen med Gud får vi den bedste af begge verdener. Vi får noget af det, vi oprigtigt ønsker os, og alt det vi *oprigtigt behøver*.

Når alt kommer til alt går det ofte op for os, at ikke alt det, vi *troede* vi ønskede, også var det vi *oprigtigt* ønskede os. Gud ved allerede dette og planlægger klogt, at alle begivenheder og omstændigheder skal folde sig ud på netop den rigtige måde og således, at vi sikres alt det bedste og alt det største.

Men vi ved ikke dette førend vi tillader os selv at være ulydige mod vort egos autoritet, som vi underkaster os ud fra vor følelse af frygt, skyld og uværdighed - ligesom barnet, der er opdraget til at adlyde strenge og truende forældres diktater.

Egoet forklæder sig altid som Gud, og ligesom alt andet vi forsøger i denne vor vanvittige verden, kræver det et samvittighedsfuldt arbejde, megen årvågenhed og mange mislykkede forsøg, at sortere sandheden fra illusionerne. Tab ikke modet når du måske tror, at det er Gud der kommer igennem, og det senere viser sig at det var dit ego, du lyttede til. Gud er dér, selv i vore fejlslagne forsøgs kritiske øjeblikke, for at tilbyde os sin Hjælp, og det Svar vi behøver.

Denne august måned jeg taler om, blev jeg givet en ny chance til at opdage, hvor pålidelig Gud er. Jeg oplevede en mængde stress over de kommende forandringer og de

forventede udfordringer. Det at forsøge at håndtere mine egne luner og følelser var vanskeligt nok, men hertil kom børnenes kaotiske stemninger og handlinger, der var en stor udfordring for min faste beslutning om at forblive tålmodig og positiv, ligegyldigt hvad.

Vi manglede en af vore lærere i hele august, hvorfor jeg arbejdede hele dagen uden pauser, og dermed mærkede de fysiske og følelsesmæssige krav dobbelt så store som jeg var vant til. Jeg svingede mellem skyldfølelse over ikke at give børnene nok og en følelse af, at jeg gav alt for meget, og var nødt til at ofre mine egne behov til fordel for deres.

Den tanke fra Kurset, at ingen vinder såfremt en anden taber, begyndte at få en ny betydning for mig. Under min udmattelse og stress, begyndte den erkendelse at gå op for mig, at når jeg forsøgte at give al min tålmodighed og støtte til børnene, oplevede jeg det som om jeg mistede mere end jeg vandt.

Jeg har før været gennem perioder med meget stress, men aldrig så meget som denne sidste måned. Men det var ikke desto mindre gennem mine anstrengelser jeg lærte, at mine behov var ligeså velbegrundede som børnenes, og at ingen af dem havde forrang.

Midt i alt det der skete, blev jeg mere følsom over for mine egne følelser og blev opmærksom på, hvordan jeg fastholdt en ubevidst tro på, at det at være en god og omsorgsfuld lærer, automatisk også medførte en vis form for opofrelse. Jeg troede at mine egne behov kom i anden række i forhold til børnenes.

Dette betød ikke at jeg gik på kompromis med de grundlæggende forventninger jeg havde til, at blive behandlet med respekt og rimelighed, men jeg indså, at jeg alt for sjældent tillod at tage mig tid til mine egne presserende behov.

Efterhånden som min egen udmattelse og stress havde

blokeret min sædvanlige evne til at se forbi deres egoers ofte unægteligt selviske interesser, og anvende Kursets principper - der altid virkede når jeg brugte dem - blev dette mere indlysende for mig.

I denne usædvanligt varme og lumre uge, hvor børnene gik hinanden og mig på nerverne, og ikke syntes at kunne opretholde nogen form for stabilt forhold til hinanden, nåede jeg et punkt, hvor jeg fuldstændigt mistede interessen, motivationen og energien til at blande mig i deres konflikter, deres tosserier og deres afhængighed af, at jeg mindede dem om det de alle sammen vidste, men ikke forsøgte at bruge.

Jeg gjorde så noget, jeg aldrig før har gjort. I mit sind henvendte jeg mig til Gud og sagde: "Du kan få lov at tage dig af dem. Jeg har ikke mere jeg kan give".

Mens jeg stadig kæmpede med, hvordan jeg skulle undgå at føle mig skyldig over det alt sammen, og hvordan jeg skulle løfte mig selv ud af den følelsesladede tilstand jeg var låst fast i, gjorde jeg hvad jeg kunne for at alle var i god behold.

Jeg satte nogle behørigt grænser, når det var nødvendigt, og stolede på at Guds Kærlighed alligevel ville finde vej til deres hjerter og sind, til trods for min mere distancerede og urolige sindsstemning, min lave tolerance for alle deres normale groteske handlinger, og følelsen af at skulle pålægge dem konsekvenser, hvert andet øjeblik.

Mine dage blev lettere, og jeg følte at mine bekymringer lattede, hvilket tillod mig, at glæde mig over børnene og den resterende tid, vi havde sammen, på en mere afslappet og fri måde. Og hen ad vejen indså jeg, at Gud atter havde grebet ind og i bogstaveligste forstand gennem børnene. De voksede ved de lejligheder, hvor jeg havde brug for at de ordnede deres egne konflikter, og hvor jeg opfordrede dem til at afbalancere deres krav med tålmodighed og accept af mine behov - til en

forandring. De blev bedre til det, og ligeledes blev jeg.

Jeg lærte, at det var meningen, at jeg skulle ære mine egne behov og udvide den samme omsorg, medfølelse og tilgivelse til mig selv, som jeg gjorde til ethvert barn, uden at føle mig skyldig over det. At det var i orden ikke altid at være på stikkerne eller være rede til at imødekomme ethvert behov og ethvert problem.

I de perioder, hvor vi tror vi ikke har noget at give børn, kan vi påkalde den Ene Som ved, den store Trøster og Lærer, som med vor villighed kan komme for at hjælpe og genfortolke de tanker i vort sind, hvor vi tror vi svigter os selv og vore børn. Det budskab, der trængte sig igennem til min bevidsthed i de selvsamme øjeblikke, hvor jeg følte skyld over ikke at give nok, kom blidt men utvetydigt: “Du har intet at føle dig skyldig over. Du gør det bedste du kan, og det er nok. Du fortjener kærlighed og forståelse, ligeså meget som alle andre”.

Det var denne Hjælp, der blev givet mig - denne helbredte opfattelse – der løftede mig ud af smerten over min skyld og følelsen af at ofre mig selv, og tillade mig selv, at have det rart og i fred med at føle det, jeg havde brug for at føle, uden at skulle forsvare, retfærdiggøre eller forklejnt det.

Jeg tænkte meget på de forældre, som arbejder hverdag for at forsørge deres familie, og gør det bedste de kan for deres børn, og som jonglerer med et enormt ansvar og pres. Og mit hjerte var hos de mødre overalt, der giver og giver deres børn, mens de kæmper under et konstant bombardement fra egoets skyld, som alt for ofte fortæller dem, at de ikke gør nok. Jeg indså, hvor afgørende det er, at se meget dybere på den skyld, som blander sig i vore forhold til vores børn, og som nægter os den indre fred og følelse af uskyld og påskønnelse af os selv, som retmæssigt tilhører os. Men alt dette vil jeg komme tilbage

til i en anden artikel.

Jeg er kun lige begyndt at fatte det enorme potentiale for lykke og fred, der kommer af at være afhængig af Gud. Jeg ved, at der vil komme mange flere udfordringer og muligheder, hvor jeg kan øve mig i at “lade det gå og lade Gud”, men på en eller anden måde ved jeg, at det aldrig igen vil blive ligeså hårdt.

Til alle I mødre, fædre og lærere, og I som har omsorg for andre mennesker er min bøn, at lige meget hvilke omstændigheder eller udfordringer I og jeres børn oplever, lad det da tjene jer vel - lad det blive selve katalysatoren, som tilskynder jer til at stole på Guds Hjælp. Jeg ved, at det vil være den største gave, I nogen sinde kan give jer selv og jeres børn.

11. Frigørelse fra skyld

Under samtaler med venner og bekendte der har børn, er der én følelse, der altid dominerer. Lige meget hvor hårdt de forsøger at gøre deres bedste for at opdrage deres børn, ligger den følelse altid og lurser, at det på en eller anden måde ikke er nok - at de burde gøre mere, eller de ønsker, de kunne finde en bedre måde, til at klare deres egne og børnenes behov, og alle de komplicerede krav som arbejde, hjem og venner stiller. De føler sig skyldige, og de føler at skyld er en uundgåelig del af forælderrollen.

Igennem de sidste ti år, hvor jeg har været lærer og "omsorgsassistent" for børn, har jeg haft de samme følelser. Lige meget hvor hårdt jeg arbejdede, eller hvor meget jeg gav, og hvor meget jeg forsøgte at gøre mit allerbedste med at hjælpe til med at opdrage og uddanne de børn, der var i min varetægt, følte en del af mig altid, at det ikke var godt nok. Jeg burde gøre mere, jeg burde kunne forstå dybere, og det burde aldrig mislykkes mig - gennem mit eget eksempel - at videregive de åndelige sandheder, jeg troede på.

Der er intet i vejen med at sætte sig høje mål, eller at have idealer, der kan lede vores bestræbelser og vej, men når disse idealer bliver selve målet, hvormed vi dømmes os selv, lader det uundgåeligt døren på vid gab for egoet til at angribe os, hver gang det mislykkes, at leve op til disse idealer.

Hånd i hånd med skylden og selvfordømmelsen kommer troen på, at vi skal straffes for den. Og vi ved til fulde, at skyld ikke er vejen til en god samvittighed, men derimod er forhindringen for en god samvittighed, eller ret-sindetheden, der vejleder os med kærlighed og forståelse.

Men i vores daglige rutiner, hvor vi lader os diktere af skyld, kan denne skyld blive omsat til en hel række måder, hvorpå vi ubevidst hævner os på os selv, fordi vi ikke lever op til vore egne høje standarder og forventninger - for ikke at tale om alle vore egne og andres "du bør", der også har indflydelse på os.

I vores forsøg på at få det bedre med os selv, overser vi - eller fortrænger vi - måske vores skyld ved at påtage os for mange opgaver og for meget ansvar, hvilket giver os mindre tid til vore børn eller vore elever. Dette forstørrelser kun vores skyld, fordi vi er overspændte, under mere stress, og har mindre tid til at vende os indad og anvende den åndelige praksis. der kunne tage fat på den skyld og frygt, vi i første omgang benægter, og som dækker over den dybereliggende kilde til vores skyld.

„Fortrængning opretholdes altid af den illusion, at skyldens kilde.hvorfra opmærksomheden afledes, må være sand, og må være skræmmende, da du ellers ikke ville have fortrængt skylden over i det, du troede var mindre skræmmende” (T13.X. 1:3).

Eller vi projicerer måske vores skyld ved at disciplinere børn på en vred og fordømmende måde, eller ved at fornægte vores følelse af skyld ved ikke at imødekomme det indlysende behov, børn har for en mægler og vejleder. Ind imellem tolererer vi en grov, respektløs eller nedbrydende opførsel af børnene, der er i vor varetægt, og af mange forskellige grunde. Måske fordi vi føler, vi fortjener det, fordi vi ikke er nok for dem, eller fordi det genspejler vort eget humør på et tidspunkt, hvor vi føler os trætte, modløse, sårbare eller som offer for en eller anden situation i vores liv. Skyld dækker altid over den dybere følelse af, at vi ikke fortjener noget bedre, da vi konstant bruger det vi bevidst eller ubevidst ikke har tilgivet os selv for, som retfærdiggørelser for den skyld og straf vi tror vi

fortjener.

„Ligeså længe du tror, at skyld er berettiget - på nogen måde og i nogen, hvad end han måtte gøre - ser du ikke inden i, hvor du altid vil finde Udsoningen. Afslutningen på skyld vil aldrig komme så længe du tror, der er en årsag til den, thi du må lære, at skyld altid er fuldstændig vanvittig og ingen årsag har. Helligånden søger ikke at fordrive virkeligheden. Hvis skyld var virkelig, ville Udsoningen ikke være det. Udsoningens formål er at fordrive illusioner, ikke at fastslå dem som virkelige og dernæst tilgive dem” (T13.X. 6:3).

Fordi frygten for at se inden i stadig er så afskrækkende for de fleste af os, giver vi alt for ofte efter for egoets konstante modstand og frygt for, at der findes meget mere dér inde end vi tror. Men der er også en anden grund til at vi undgår besværet med at vende os indad. Vi tror stadig at det er vort ansvar at omgøre, eller på en eller anden måde “at vokse ud af “ vor egen skyld, og vi holder stadig fast i den tro, at en vis mængde skyld er nødvendig for at afholde os fra at blive alt for selviske, eller uansvarlige, eller hvilken “sikkerhedsventil” vort ego nu har udspekuleret for at holde os i snor.

Vi ved det ikke virker, og det er nødvendigt at vi accepterer det faktum, at vi ikke alene kan omgøre vores skyld, og at vi - for vor egen og vore børns skyld - må stole på Hjælpen fra vor indre Lærer, stole på at Han bringer os den ægte frihed og fred, vi søger.

“Hvorledes kan du - der så fast er bundet til skyld og så fast har forpligtet dig til at vedblive dermed - etablere din egen skyldfrihed? Det er umuligt. Men vær helt sikker på, at du er villig til at erkende, at det

også er umuligt. Kun fordi du tror, at du kan styre en lille del, eller alene tage dig af visse aspekter af dit liv, er Helligåndens vejledning begrænset. På denne måde ønsker du, at gøre Ham upålidelig, og bruge denne indbildte upålidelighed som en undskyldning til vedblivende at holde visse mørke lektier borte fra Ham. Og ved således at begrænse den vejledning, du ønsker at acceptere, er du ude af stand til at stole på, at mirakler kan give dig svaret på alle dine problemer” (’14.XI. 8:1).

Egoet ønsker at vi skal føle, at vor rolle i opdragelse af børn er noget, vi skal gøre alene, at vi bør vide, hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal håndtere de myriader af udfordringer, dette medfører. Egoet modsætter sig den tanke, at vi skal henvende os til en højere kilde efter svar. Langt hellere vil det fastholde os selvglade og opgivende overfor det faktum, at børn så umådelig let kan stimulere vor skyld, og at dette bare er en naturlig del af det at være forældre. Men måske skulle vi stille os selv spørgsmålet, hvorfor vi bliver ved med at tillade vore egoer, at bruge børn til at stimulere vores skyld? Hvorfor ser vi ikke i stedet al vores skyld og alle vores vredes-reaktioner som en mulighed til at se det, som allerede findes, og som beder om at blive forstået og helbredt?

Egoet bruger de specielle forhold vi har til børn, til at tjene som et middel til yderligere adskillelse. Men da vi ved, at det at lytte til vort ego, kun vil føre til mere smerte og flere pinsler, kan vi spare unødige lidelser ved at bruge vores forhold til børn til at styrke vores daglige, åndelige praksis, og til at lære børn, hvordan de skal vende sig indad til deres indre Lærer efter hjælpen til at frigøre deres skyld.

Når det drejer sig om at lade Helligånden overtage min

skyld, er det vanskeligste, at komme forbi mit egos fornægtelser, dets undvigelser eller dets logiske forklaringer på, at jeg selv - på en eller anden måde - nok skal kunne arbejde mig igennem det, at det slet ikke er så hårdt at det er værd at tale om. Men jeg er begyndt at forstå, at enhver følelse af skyld, som jeg lader passerer ukorrigeret faktisk er ganske meget, og at det er endnu et led i den kæde, der binder mig til egoets herredømme, og afholder mig fra at være lykkelig og fuldbyrdet, og dermed afholder mig fra at lære børn, hvad også de skal lære for at blive ægte lykkelige og fuldbyrdede.

Når jeg er oprigtig og fast besluttet i ønsket om at slippe af med en følelse af skyld, holder jeg mit fokus fast på den, mens jeg åbner min bevidsthed for at modtage Hjælpen fra den Store Opfattelses-forvandler. Til tider kommer der en øjeblikkelig følelse af Lys, som forsøger at fylde min bevidsthed. Nogle gange er det et meget strålende lys og andre gange lidt mat, men der medfølger altid en forståelse. I denne forståelse kan jeg begynde at mærke min uskyld, og uanset hvor vagt jeg fornemmer det, mens jeg kæmper for at holde mit egos frygt stangen, giver det mig en oplevelse af medfølelse for mig selv og en følelse af, hvor meningsløs skylden er.

Nogle gange får jeg en ny opfattelse af, hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde, og hvorfor det var det bedste, jeg kunne gøre i den givne situation. Men resultatet er, at jeg føler mig befriet og forløst - parat til at elske igen, og til at udvide denne kærlighed og medfølelse. Jeg bliver opstemt og får fornyet tillid til Helligåndens magt til at nå mig og bekræfter min tro på den sande og dybe visdom i Kurset og den uskyld, der bor i os alle sammen.

„Frygt ikke at se den elskelige sandhed i dig. Se igennem skyldens skyer, der fordunkler dit syn, og se

*forbi mørket til det hellige sted, hvor du vil skue lyset.
..... .. frigør fra skyld, ligesom du ønsker at
blive frigjort. Der findes ingen anden måde, hvorpå
du kan se inden i og se kærlighedens lys stråle så støt
og så sikkert som Gud Selv altid har elsket Sin Søn”
(T13.X. 9:5).*

12. Meditation med børn

*„Gør ganske enkelt således: Vær stille, og læg alt til side; alle dine tanker om hvad du er, og hvad Gud er, alle de begreber, du har tillært dig om verden, alle de forestillinger, du har om dig selv. Tøm dit sind for alt, det tror enten er sandt eller falskt, godt eller skidt, tøm det for enhver tanke det dømmes værdig, og alle de idéer det skammer sig over. Hold ikke fast i noget. Bring ikke én eneste tanke med dig, som fortiden har tænkt, ej heller nogen tro, du nogensinde før har lært om noget som helst. Glem denne verden, glem dette kursus, og kom med helt tomme hænder til din Gud”
(W-pI.189. 7:1).*

Af alle de aktiviteter og alle de sammenhænge, jeg gennem årene har haft angående undervisning og opdragelse af børn, fremstår meditation både som min favorit og som det allervigtigste. Det var øjeblikket, hvor vi kunne føle vore dybe samhørighed, tidspunktet hvor vi kunne lukke af for dagens travlhed og alle ydre adspredelser, og vende os indad til det Kærlige Selv, som aldrig undlod at løfte os og bibringe vor bevidsthed en lille oplevelse af vores fælles Identitets Fred og Kærlighed.

Vi havde fast meditationstid tidlig om eftermiddagen, inden de yngste børn skulle sove til middag. Ofte varierede meditationens form. Vi brugte forskellige typer meditation, herunder også guidede forestillingsøvelser. Det kunne foregå i én stor gruppe eller i to mindre, med eller uden lyset tændt.

Nogle gange mediterede vi også om morgenen eller sidst på eftermiddagen. Dette var så almindeligvis meget korte

meditationer af et eller to minutters varighed. Vi gjorde det også udenfor i gården, og endog på en åben mark eller i parken, der lå nær ved.

Men en af vore mere almindelige meditationer var at sidde sammen i en stor rundkreds med et lys placeret på et specielt "meditationsklæde" inde i midten af kredsen, mens stille musik spillede i baggrunden. I vort mørklagte rum gav stearinlyset en speciel atmosfære, som børnene syntes var meget fredfyldt og behagelig. Lyset tjente også som et fokuseringspunkt, vi skulle lære at koncentrere vores opmærksomhed på.

Meditation blev betragtet som en særlig oplevelse, der påkaldte alles respekt og samarbejde. Hvis et barn valgte ikke at være med, kunne vedkommende lægge sig stille og hvile sig på sin madras. (Vi var meget påpasselige med risikoen for brand, og hvis vi - bare nogle få sekunder - skulle forlade rummet, pustede vi altid lyset ud, eller vi tog det med os).

„ tillad freden at flyde ind over dig som et beskyttende og trygt tæppe. Lad ikke tomme og tåbelige tanker komme for at forstyrre Guds Søns hellige sind. Således er Himmeriget. Således er det hvilested, hvor din Fader har sat dig for evigt” (WpI.50. 5:1).

Ofte begyndte vi meditationen med at gøre nogle afslapningsøvelser, eller ved at bede børnene tage et par dybe, men stille indåndinger, for at udånde enhver følelse eller tanke om vrede, frygt, frustration, eller hvad som helst, der fik dem til at føle sig utilpas, og i stedet indånde kærlighed og glade følelser.

Vi bad dem lukke øjnene mens de gjorde dette da det hjalp dem til at fokusere deres opmærksomhed indad. Men hvis et barn, for det meste en af de yngre, ikke følte sig veltilpas ved at

lukke øjnene, var det selvfølgelig i orden, hvis de havde åbne øjne.

Børnene blev dernæst et par sekunder ledt indad for at mærke deres Kærlige Selvs fred og skønhed, hvilket vi ofte talte om, og som de har givet mange beskrivelser af.

Før eller under selve meditationen blev de mindet om nogle af deres Kærlige Selvs kvaliteter, for eksempel: Deres Kærlige Selv er deres indre Selv, som er meget smukt, meget kærligt, meget vist, og meget stærkt. Det er Ånden, som findes i hver enkelt af os, men som vi alle deler. Den er aldrig bange, aldrig bedrøvet, aldrig vred, fordi den kun kender kærlighed, fred og venlighed. Den er i vores sind, og er forenet med alle andres sind. Vort Kærlige Selv er en Ven vi ikke kan se, men som altid findes. Han dør aldrig, men lever evigt. Han prøver altid at hjælpe os til at lære, hvordan vi skal se kærligheden i alt og alle. Og ligegyldigt hvor mange fejl vi gør, og hvor mange gange vi glemmer at være venlige og omsorgsfulde, bliver vort Kærlige Selv ved med kun at se det gode i os, den Kærlighed som vi er.

Vi mindede alle om, at det kræver en indsats, og det kræver øvelse, at vende sig indad og at lære, hvordan man skal mærke, og hvordan man skal komme til at kende sit indre Selv.

Vi mindede dem om, at dette var meget vigtigt at gøre, fordi det ville bringe mere fred og kærlighed, ikke kun til os, men også til verden. Og vi fortalte dem, at meditation hjælper os til at lære, og øve os i, at rette vores opmærksomhed mod vort Kærlige Selv, hvorved vi husker, hvem vi virkelig er; at det at blive vort Kærlige Selv er vor egentlige arbejde, og når vi giver andre den kærlighed og fred, der findes inde i os, vokser den sig stærkere i os selv.

Ved afslutningen af meditationen forsøgte vi at sætte tid af til at dele vore oplevelser, idet vi lod børnene komme med

kommentarer til, hvad de følte, og stille alle de spørgsmål de ønskede.

Nogle af de mest vidunderlige og indsigtfulde bemærkninger fra børnene kom til udtryk under disse samtaler, og viste et forståelsesniveau og en visdom, hvad angik hjertets og sindets anliggender, der ofte langt oversteg deres alder.

*“..... altid vil dette hvilested findes, hvortil du kan vende tilbage. Og du vil blive mere opmærksom på dette rolige stormens centrum, end på alle dens rasende aktiviteter. Dette rolige centrum, hvor du intet gør, vil forblive hos dig, og give dig hvile midt i alle de travle gøremål, du er udsendt til”
(T-18.VII. 8:1).*

Meditationerne havde udelukkende positive virkninger på børnene. Vi oplevede det hver dag i børnenes mere behagelige og venlige opførsel og holdninger, og vi vidste at det betød noget for dem i deres liv.

Og som svar på spørgsmålet: “Men tror du virkelig, at de forstår det”, som så mange mennesker gennem årene har stillet os, når vi fortalte dem, at vi underviste børnehavebørn i meditation, svarede vi altid: Ja!

Og jeg tror, at ethvert barn kan “forstå det”.

Der findes mange dejlige børnebøger om meditation, til hjemme- eller skolebrug, og alle disse idéer kan overføres på dit barn ligegyldigt hvilken alder det har, og til den dybde, du vælger at gå.

Igennem årene har jeg haft mange forældre, der har fortalt mig, hvor meget meditationerne har betydet for deres børns liv.

En mor, som - fordi hendes bil var brudt sammen - var blevet nødt til at tage en Greyhoundbus for at besøge sin egen

mor i en anden stat, følte sig både vred og ulykkelig, da hun sad ved siden af sin fire år gamle datter i bussen. Caitlin vendte sig mod hende og sagde: "Mor, skal vi ikke meditere. Det vil få dig til at føle dig meget bedre tilpas. Jeg skal nok vise dig, hvordan du skal gøre det." Hun fortsatte med at fortælle sin mor, hvordan hun skulle lave vejrtræknings-øvelsen, hvordan hun skulle tænke på sit Kærlige Selv, og hvordan hun skulle lade al freden og kærligheden inde i sig fylde hende op og fjerne hendes bekymringer.

Denne mor, som aldrig før havde mediteret, var ikke kun forbløffet over sin datter, men også over hvor positiv og godt tilpas hun selv følte sig bagefter.

Peter, hvis forældre begge praktiserer yoga og meditation, viste tidligt interesse for at lære at koncentrere sin opmærksomhed på lysets flamme. Han havde en forbløffende evne til at fokusere i lange perioder ad gangen. Som børnehavebarn var hans eneste beklagelse til tider, at vi afsluttede meditationen alt for hurtigt.

Et andet barn var på besøg hos sine bedsteforældre i julen og en eftermiddag da huset var fuldt af slægtninge, opdagede hendes mor, da hun kikkede efter hende, at hendes fire år gamle datter sad i lotusstilling i et hjørne af spisestuen. Da de spurgte Melissa, hvad det var hun lavede, svarede hun bare: "Jeg mediterer".

Selv om dette ikke var noget hun gjorde alene særlig ofte, heller ikke hjemme, var hun i stand til at bruge det til at bringe en følelse af fred og ro ind i sit sind på et tidspunkt, hvor hun følte der var brug for det, og der var alt for meget forvirring og larm omkring hende.

For nylig nævnte en mor, at hendes femårige søn Zach, som stadig laver sine daglige meditationer i den nye børnehave,

havde udtrykt ønske om at ville meditere mere derhjemme. Hun fortalte, at han en dag havde sagt til hende: “Vi skal bare mærke freden, mor. Bare luk øjnene og slap af. Åben hænderne og lad freden komme ind”. Og det gør hun nu med glæde.

En dag efter meditationen var forbi, nærmede en af vore lærere sig en tre år gammel pige, der sad og talte meget stille med sig selv. Hun spurgte hende forsigtigt, hvad hun lavede, hvortil Jillian svarede: “Jeg taler med englenerne. Ved du ikke, at der er engle her?”

Den samme lille pige, beretter hendes mor, interesserer sig stadig meget for meditation, og taler ofte om det Kærlige Selv og Lyset, der findes inde i alle. I børnehaven sagde hun en dag til et andet barn, som følte sig negativ og kæmpede med sine vrede følelser: “Husk på, at kærligheden er din bedste ven”.

Og vi der spekulerer over, om så små børn “forstår det”!

„Guds fred stråler i dig nu, og spreder sig fra dit hjerte ud over hele jorden” (W-pl. 188. 3:1).

Ikke alle børn vil være lige åbne overfor meditation og lige med det samme udvise en dyb interesse. Men din egen entusiasme og begejstring for at meditere, er af helt afgørende betydning. Det vil skabe et solidt fundament for en måske senere interesse, eller en voksende tillid til, at det usynlige Selv vil fortsætte med at inspirere barnet til at vågne på dets egen måde og til dets egen tid.

Ved at sætte lidt tid af hver dag for at vende os indad, kan vi lære børn det, de har allermest brug for at lære, sandheden om hvem de virkelig er, sandheden om hvor deres virkelige styrke kommer fra, hvad sand styrke er, som er det vi alle i virkeligheden leder efter.

Selvom et dagligt “ritual” selvfølgelig kan være vidunderligt, behøver vi ikke nødvendigvis at gøre et slidsomt eller regelret stykke arbejde med børn. Men vi kan udskifte fem minutter af den tid, vi bruger til så meget andet, med en dejlig meditation, nogle få hellige øjeblikke, hvor vi forener os med den Kærlighed vi er; Kærligheden vi deler.

13. En historie om taknemmelighed

En aften for et par dage siden, løb jeg ind i en mor til en af mine tidligere elever. Da jeg spurgte Carol, hvordan Sam havde det, begyndte hun at fortælle mig om de problemer Sam havde haft i skolen. Han blev kaldt alt muligt og drillet af nogle af drengene i den syvende klasse han gik i. Dette havde fået et sådant omfang, at han en dag fortalte sine forældre, at han ønskede han var død. Da de indså hvor dybt det påvirkede ham, gjorde de gentagende forsøg på at få læreren og Skolelederen til at sætte en stopper for angrebene og den forfølgelse, Sam var udsat for.

Skolens holdning til problemet var, at så længe drengene ikke brød de tre regler: “Ingen slåskampe, ingen knive og ingen skydevåben”, var der intet de kunne stille op.

De fortalte Sams forældre at den mobning, Sam oplevede var helt “normal”, noget man som barn bare måtte lære at komme igennem. Vrede og desillusionerede overvejede de at sagsøge kommuneskolen, men valgte i stedet at tage ham ud, og sætte ham i en privat katolsk skole, der var kendt for ikke at tolerere en sådan opførsel fra deres elevers side.

Ifølge Carol gik Sam til en psykoterapeut, der hjalp ham med at lære nogle grundliggende teknikker til at håndtere den følelse han havde af at være et offer, og han var glad for at være på sin ny skole. Carol tilføjede, at hun selv var kommet over den skyld hun havde haft, fordi hun ikke meget hurtigere havde taget ham ud af kommuneskolen. Men hendes ansigtsudtryk viste mig, at hun stadig følte sorg og samvittighedsnag over det.

Jeg blev forbløffet over den historie, jeg lige havde hørt. Hele tiden mens Carol talte om Sam, tænkte jeg over de år han var kommet i min dagpleje, og den personlighed han havde dengang, der slet ikke lød som den Sam, hun beskrev for mig. I en alder af tre, var han et af de mest aggressive børn, jeg havde arbejdet med, og det blev han ved med alle de fire år, han var hos mig.

En del af Sam's personlighed var stædig og trættekær. Han ville altid have det sidste ord, og ved hele tiden at insistere på at tingene skulle være på hans måde, strakte han min tålmodighed til bristepunktet. Og eftersom jeg var fast besluttet på, at jeg ville have det sidste ord, passede vi som hånd i handske til hinanden.

De barrierer imod kærligheden, som jeg hjalp alle børn med at blive bevidste om, genspejlede de samme barrierer i mig selv. Og jo tættere Hjem de kom, jo vanskeligere blev de at håndtere.

Selvfølgelig stødte jeg altid imod mit eget ego, da jeg på det tidspunkt ikke var bevidst om, at min skuffelse over al den tid det tog nogle af børnene at ændre sig, blot var en projektion af min egen skyld over ikke selv at kunne lære hurtigere.

Denne frustration og det ubehag, der blev vækket i mig, var som A Course in Miracles sigen „..... *kun for at bringe behovet for korrektion op til bevidstheden*” (T-2.V. 7:8). I denne forstand tror jeg, at det at opdrage og uddanne børn, er en skræddersyet model for enhver, der meget hurtigt ønsker at finde de ting der behøver forandring.

Føler du at rollen som forældre eller lærer er for ringe belønnet, så mind dig selv om den undervurderede gave det er, at børn er nogle fantastiske spejle, der reflekterer den eneste

information, vi nogen sinde behøver på vor åndelige vej:
Problemet og Svaret.

Da Sam var i min dagpleje, var jeg slet ikke i stand til at værdsætte den betydning, som Sam eller de andre børn havde som mine lærere, fordi jeg stadig følte mig altfor skyldig over mine egne problemer. Når jeg opgav min trang til at vinde, til at have ret, til at få det sidste ord overfor Sam, og mere konsekvent invitere Helligånden indenfor for at korrigere den fjendtlige holdning vi havde overfor hinanden, ændredes vort forhold automatisk til det mere positive. Jeg blev herved parat til at bevæge mig videre til min næste lektie, og fik håb om at opleve en periode i harmoni, og det syntes som om de fleste af børnene også gjorde det.

Men næsten hver eneste dag når Sam kom fra skole, lod han sine aggressioner gå ud over de andre børn. Da han var syv besluttede jeg mig for, at jeg ikke længere havde tilstrækkelig udholdenhed til at tage vare om hans aggressivitet, og at det heller ikke var fair over for de andre børn, at de hele tiden skulle være hans skydeskive.

Jeg foreslog hans forældre at de skulle søge en anden dagpleje til Sam. Der var en fritidsordning på en skole i den indre by, hvor Sam gerne ville gå, fordi - som han forklarede mig - at børnene dér godt måtte slås. Jeg husker at jeg i mit stille sind tænkte: "Hvad har jeg dog gjort forkert med ham"?

Men inden jeg bad hans forældre tage ham ud af min dagpleje, skulle jeg lære en meget vigtig lektie om ydmyghed. Jeg skulle se det hele fra Sams perspektiv: Måske var han slet ikke glad for at være i min dagpleje. Måske havde han bare nogle behov, som jeg ikke kunne opfylde. Og når alt kom til alt var mine metoder måske slet ikke de rigtige for ham. Dette var et meget vanskeligt skridt for mig at tage, da der var en del i mig, der stadig troede, at hvis jeg gjorde alt sammen helt

rigtigt, ville jeg være i stand til at hjælpe (eller som egoet udlægger det “ændre”) ethvert barn, ligegyldigt hvad dets problem så end måtte være.

Da jeg ikke vidste hvordan jeg skulle lade være med at dømme, kom jeg til følgende konklusion: Sam var et menneske der var mere tiltrukket af den magt der lå i den rå fysiske kraft, og han så endnu ikke den virkelige værdi og styrke der ligger i venlighed og blidhed. Jeg forsøgte at ændre et menneske, der ikke ønskede at ændre sig.

Jeg forstod den tanke i Kurset at vor opgave ikke er at ændre andre, men at ændre os selv, men jeg havde endnu ikke fået på det rene, hvordan korrektionsprocessen virkede i relation til børn, der åbenbart havde brug for konstant vejledning og korrektion. Det at lære at arbejde sammen med Helligånden gik meget langsomt, til trods for at jeg igen og igen læste følgende linier:

„Du kan ikke korrigere dig selv. Er det derfor muligt for dig at korrigere andre? Dog kan du se ham sandt, thi det er muligt for dig at se dig selv sandt. Det er ikke op til dig at ændre din broder, men blot at acceptere ham som han er. Hans fejl kommer ikke fra den sandhed der findes i ham, og kun sandheden er jeres. Hans fejl kan ikke ændre denne, og de kan ikke overhovedet have nogen virkning på sandheden i dig. At opfatte fejl hos nogen som helst, og at reagere på dem som om de er virkelige, er at gøre dem virkelige for dig. Du kan ikke undgå at betale prisen for dette, ikke fordi du straffes for det, men fordi du følger den forkerte vejleder og derfor vil fare vild” (T-9.III. 6:1).

Den sidste del i citatet beskrev præcist min situation. Da jeg ikke på dette tidspunkt var i stand til at se det på nogen

anden måde, følte jeg, at jeg på en eller anden led havde fejlet med Sam, fejlet i den forstand, at jeg ikke kunne se forbi hans fejl, eller for den sags skyld mine egne. Der var en del af mig, som elskede ham højt, som trods alt troede, at en længsel efter noget dybere i ham selv en dag ville røre sig i hans hjerte, men jeg vidste ikke hvornår dette ville ske. Vort forhold havde nået sin afslutning, og jeg trøstede mig selv ved at vide, at jeg i det mindste havde gjort det bedste jeg havde formået.

To måneder efter Sam var begyndt i sit nye fritidshjem, fortalte han sin mor, at han ønskede at komme tilbage til mig. Vi havde ingen ledige pladser på det tidspunkt, og en overvejelse om at lade ham vende tilbage, kom derfor ikke på tale. Jeg mødte Carol fra tid til anden, og hun nævnte altid for mig hvor meget Sam savnede at være i dagplejen. En gang imellem løb jeg på Sam i den lokale park, som jeg ofte besøgte sammen med børnene. Jeg kikkede altid efter, hvordan han havde det sammen med de andre, om han syntes glad, mere i fred med sig selv, og om han havde nogle venner. Han vinkede altid til mig og råbte "hej".

Når jeg så ham vækkedes der altid to følelser i mig: En moderlig følelse af kærlighed og omsorg for hans velfærd, og en uforløst sorg over, at det var gået som det var blandet med en nagende tvivl, om jeg mon havde kunnet gøre det bedre.

Den sidste gang jeg havde truffet Sam, var i slutningen af sommeren, nogle dage førend vi nedlagde dagplejen. Han arbejdede i parken og hjalp til med at passe de mindre børn. Mens jeg stod og snakkede med Carol hos købmanden, mindede jeg hende om, at han havde tilbudt at komme og hjælpe mig, da han hørte at dagplejen skulle lukke.

Han kom de sidste tre dage vi havde åbent, et tidspunkt hvor jeg ikke kunne have sat større pris på hans hjælp. Jeg havde mange ekstra ting jeg skulle have fra hånden og Sam gjorde det alt sammen lettere ved tålmodigt og venligt at lege

med børnene, læse historier, hjælpe med frokost og endog være sammen med os under vores sidste meditation. Han var vidunderlig.

Ligeså snart jeg meldte, at vi skulle meditere, var Sam den første til at sætte sig i rundkredsen. Med åbne håndflader og benene over kors var han med det samme parat til at begynde. Han havde en så naturlig holdning til det, at jeg spurgte ham, om han mediterede der hjemme. “Nej, det gør jeg ikke”, sagde han, “men er det ikke sådan her du plejede at sige vi skulle sidde?”

Det var en vidunderlig hjertevarm oplevelse at have Sam sammen med mig mens vi sad fredfyldte med lukkede øjne, og de lyttede til at jeg gentog noget jeg måske har sagt tusinde gange igennem årene: “Mærk styrken, skønheden og freden fra dit Kærlige Selv i dit sind ”.

Hele denne oplevelse, at have ham dér i de sidste dage, var mere helbredende end jeg nogen sinde kunne have forestillet mig. Jeg så ham på en ny måde, og dette tillod mig at se mig selv på en ny måde, fri af vor fortids fejltagelser og fri til at påskønne al den godhed, der altid havde været til stede. Sandheden i ham kom gennem hans venlighed og blidhed, som han udvidede til alle de andre børn, og den kærlighed som jeg altid havde forsøgt at hjælpe ham med at kalde frem, strømmede frit helt af sig selv, nøjagtigt på den måde jeg havde brug for. Det gav helhed til vores farvel til hinanden. og lærte mig en dyb lektie om taknemmelighed, som løste mig fra den følelse af skyld og nederlag, jeg havde båret på.

„Hvis du ønsker at finde din vej og bevare den, se da kun sandheden ved din side, thi I vandrer tilsammen. Helligånden i dig tilgiver alt, i dig og i din broder. Hans fejl tilgives sammen med dine” (T-9.III. 7:3).

Og nu stod jeg her i købmandsforretningen og forsøgte at finde fornuft i alt det der var hændt Sam i de ni måneder siden jeg sidst så ham. Jeg fik en følelse af medfølelse for Sam og den sorg Carol oplevede over det han havde gået igennem i skolen.

Den tanke fra Kurset, at alle begivenheder fuldt og helt er til gavn for os, dukkede op i mit sind (M-4.1.A. 4:5). Og jeg hørte mig selv sige: “Du ved at vi alle har en bestemt skæbne, som vi kommer her til verden for at fuldbringe, måske var omstændighederne således at Sam havde brug for at gå gennem nøjagtigt det han har været igennem i skolen. Og måske ventede du ikke for længe med at tage ham ud, for måske skulle han komme så langt ud for at blive motiveret til virkelig at se dybere ind i sig selv, se det som havde brug for forandring, og det som rørte sig inde i ham”.

Hun svarede med at sige, at hun faktisk var forbløffet over, hvor hurtigt han accepterede psykoterapeutens forslag, og hvor motiveret han var til at ændre sin opfattelse og opførsel.

“Og se engang, hvordan det er endt, Carol”, sagde jeg. “Ville du nogen sinde have sat ham i en Katolsk skole”?

“Nej, aldrig”, svarede hun og rystede på hovedet. Jeg vidste at hun og hendes mand ikke var interesseret i nogen form for åndelig lære, hvorfor jeg fortalte hende at jeg mente, at alt måske var faldet ud på en måde, så Sam var kommet et sted, hvor han ville begynde at åbne sig for sin dybere åndelige identitet. Og at det måske ikke var den åndelige lære han ville holde fast i, men at det måske var nøjagtigt det middel, hvormed han ville tage det næste skridt på sin rejse for at blive hel.

Hun smilede tankefuldt og takkede mig for det jeg havde sagt. Og jeg fik en følelse af at denne nye opfattelse havde hjulpet hende til at helbrede noget af sin skyld og sine bekymringer for Sam.

Vi sagde farvel og så på hinanden i nogle sekunder, og jeg

vidste at hun følte præcis ligesom mig: Taknemmelig, dybt taknemmelig.

14. Ungdom og depression

Spørgsmål: Min 15 år gamle datter synes hyppigt at skifte mellem en tilstand af vrede og depression. Hun er utilfreds med skolen, med stedet vi bor, med de andre i klassen og selvfølgelig også med sine forældre.

Hun har altid været noget af en enspænder - der gerne ville lege med en ven hvis vennen henvendte sig, men aldrig selv har indledt kontakten. Denne tendens er fortsat her i hendes ungdomsår. Hun har ingen nære venner. Mit syn på min datter er, at hun er en vidunderlig ung kvinde, der har et stort talent for at skrive og tegne, ligesom hun har en stor kærlighed i sig, selv om hun ikke ønsker at andre skal se denne kærlighed. Det synes som om frygt på mange forskellige måder "æder" hende op, da hun er utilpas med skolekammerater, naboer, familie og venner, og i mange forskellige situationer.

Selv om jeg elsker hende højt, og på alle måder ønsker at se hende som et uskyldigt Guds barn, må jeg indrømme at mit ego forskanser sig bag disse såkaldte "selvforsvar" hver gang hun skriger efter mig eller forulemper mig, eller når hun standser al kommunikation, eller på anden måde udelukker mig fra sin verden. Jeg vil være meget taknemmelig for at få dit svar på disse problemer, Louise.

Svar: Dit brev stimulerede min følelse af medfølelse, både for dig og for din datter, da jeg kom i tanke om mine egne og mine tre søstres mange op-og nedture i teenage-årene, og hvor indviklede udfordringerne i ungdomsårene var for hele vores familie. Uanset hvor mange uoverensstemmelser eller

konflikter vi havde med vores mor, elskede vi hende alligevel, og vi behøvede hende alligevel, men ikke på den samme måde som vi før havde gjort.

Det vi havde brug for, men næppe vidste på det tidspunkt, var et "dybere" billede af livet - noget der kunne forankre os til den sandhed, at det er vores egne tanker og overbevisninger, der bestemmer vores oplevelser, og dernæst et praktisk redskab til at komme mere i kontakt med vort indre Selv og vor åndelige skæbne. Det at hjælpe børn ud af en depression, ligegyldigt hvilken alder de har, er en yderst vigtig "redningsaktion".

Depression er et råb om hjælp - et råb om at blive reddet fra den frygt og det tyranni deres ego udøver, og fra de risici som depressionen kan føre til, hvis den fortsætter for længe. Den er dermed også det der garanterer, at der vækkes en følelse af håb og muligheder i dem.

Lige meget hvor meget modstand din datter kan synes at have, findes der en del i hende der ønsker at tro på, at der er en anden vej, en anden opfattelse af problemerne, at der findes en måde, hvorpå hun kan føle sig i stand til, og inspireret til, at gå fremad i livet med en følelse af håb og incitament.

A Course in Miracles fortæller os, at depression kommer af, at vi har afsværget Gud, og fra følelsen af at vi er frarøvet noget, som vi ønsker men ikke har. Men eftersom vi ikke er frarøvet andet end det, der kommer af vore egne beslutninger, er det op til os selv at beslutte anderledes.

Med andre ord betyder dette, at vi skal lære den smertefulde lektie, at ydre ting ikke vil bringe os den lykke vi ønsker, og at sandhed og varig lykke kun kan findes ved at give og modtage kærlighed.

Når din datter bliver bedt om at se tingene på en anden måde, fortolker hendes ego det måske som om hun bliver bedt om at ofre en stor del af sig selv, ofre de drømme, mål og ønsker, hvori hun har placeret sin identitet. Men det hun

behøver hjælp til at se er, at hun ofrer sin egen sande lykke netop ved at holde fast i sin egen opfattelse af, hvordan tingene skal være.

Jeg tror at den største hjælp du kan give din datter er, at blive ved med at minde hende om sandheden om, hvem hun i virkeligheden er. At hun er mere end bare sin krop og sit ego, mere end sin frygt og vrede - at hun ejer en vidunderlig og grænseløs ånd, der er forenet med alle andres ånd. Og at der i helligheden i hendes eget sind, findes en Ven og Vejleder, der besidder Svaret på alle hendes problemer. Dermed ved hun også, at ligegyldigt hvad der sker i hendes liv, og hvor håbløse eller forvirrende tingene kan forekomme, så giver denne guddommelige Autoritet hende uophørligt al den kærlighed, visdom og styrke hun nogen sinde kunne ønske sig.

Hun har også brug for at vide, at det kræver indsats og villighed at lægge sin frygt og fordømmelser bort, længe nok til at give Kærligheden en chance til at vise hende hvor magtfuld Den kan være, og hvilken enorm forskel Den kan gøre i hendes liv.

Det mønster hos børn at de vil være alene, reflekterer ofte en stærk frygt for afvisning. Din datters ego tror at sikkerhed ligger i at være alene, at hendes bedste forsvar er, ikke at komme tæt på andre, så hun ikke risikerer at blive mere såret eller afvist end hun allerede føler det. Men dette fører hende kun ind i yderligere isolation og fortvivelse. Hun har brug for at blive hjulpet til at se nærmere på årsagerne til, at hun er så utilfreds med alle i sit liv. Hun har også brug for hjælp til at få rede på, hvilke områder der skyldes hendes egne problemer, og hvilke der involverer andre - hvad enten dette er i jeres familie, i skolen eller blandt hendes ligemænd.

Hendes selvkritik og det at hun er ulykkelig, genspejles også i hendes utilfredshed med andre mennesker. Men førend det bliver mere klart for hende, hvad det er hun selv behøver at konfrontere og selv tage ansvaret for, og hvor det er op til

andre, vil hun ikke være i stand til at foretage passende skridt for at løse sin kamp, eller for at åbne sig overfor sin indre Vejleder.

Et af de områder hvor hun skal tage ansvaret er, at hun skal lære at udtrykke sin frygt og vrede på en ikke-angribende måde. Selv om det er vigtigt at blive ved med at se, at hendes ånd er et uskyldigt Guds barn, er hendes ego alt andet end uskyldigt, når hun forulemper din eller andres ret til at blive behandlet med rimelighed og betænkksomhed.

Forsøg at kortslutte dit egos tendens til at forsvare sig, ved ikke at tillade dig selv at blive trukket ind i en konflikt med hende, hvilket kun vil forstærke frygten og vreden i begge jeres egoer. Se samtidig ikke hendes fejl, men hold fast i det der er sandt i hende. Fortæl hende på en venlig, men fast måde, at du vil være glad for at tale med hende om lige meget hvad der plager hende, når hun vælger at gøre det på en respektfuld og ikke-angribende måde - hvilket reflekterer det venlige og kærlige menneske hun virkelig er. Ved ikke at tillade hende at fortsætte med at være grov og fornærmende, hjælper du hende til at undgå at falde for yderligere fejl og skyld, hvilket kun forhøjer det angst- og frygt-niveau hun allerede oplever.

Vær meget opmærksom på dine egne reaktioner overfor hendes projektioner, så du kan se hvad også du projicerer eller forsvare dig imod, for hver eneste konfrontation giver dig muligheden for at afdække din egen uopdagede frygt, skyld eller vrede, der ikke har noget at gøre med det din datter projicerer. Dette giver jer begge muligheden for at se på den frygt og vrede der kommer op, således at du kan overgive den til jeres indre Vejleder og Lærers transformerende kraft.

Flere forslag:

1. Kommunikation er alt. Inden hun vil åbne sine dybeste følelser for dig, er et nødvendigt for hende at vide, at hun kan stole på dig, og at du virkelig kan lytte til hende uden

fordømmelse. Der er måske langt mere hun er ude af sig selv over end du ved. Tal til hende på den måde du ville tale til en ven - vær ikke bekymret for, at du skal miste din følelse af autoritet. Teenagere har brug for at vide at deres forældre også er menneskelige, og mere end bare den forælderrolle de spiller.

Hun betragter dig som en rollemodel. Hun vil respektere dig mere for at være ærlig og åben overfor hende. Det hun søger er desuden det indre virkelige Selvs Autoritet, som beviset for at Det faktisk eksisterer, at Det er stærkt nok til at lede hende ud af sin fortvivlelse. Lige meget hvor tavs hun i begyndelsen synes, så blev ved med at forsøge. Måske vil der åbne sig en dør til en ny begyndelse, hvis du foreslår at I går ud sammen, til et specielt sted eller en restaurant hun vælger, noget der er sjovt eller afslappende.

“Din broder ved måske ikke hvem han er, men der findes et lys i hans sind der ved. Dette lys kan stråle ind i dit og give hans ord sandhed, og sætte dig i stand til at høre dem” (T-9:11, 5:8)

2. Læg vægt på med hvad det er, hun føler. Sæt dig selv i hendes sted, og forsøg at se tingene fra hendes perspektiv. Husk på hvordan det var, dengang du var i hendes alder, og hvor meget anderledes du selv så på dine forældre og på dit liv, og hvad du dengang ønskede dine forældre havde forstået om dig og de behov du havde. Tænk på hvordan du ville have ønsket du var blevet behandlet, og på de ting du ønskede dine forældre ville have fortalt dig. Forsøg så at give din datter: Din større indsats for at forstå og forholde dig til problemerne, din erfaring fra din egen ungdom sammen med din medfølelse, og den visdom du har opnået siden da. Men husk at invitere Helligånden ind i dit sind førend du gør det, sådan som Kurset anviser os:

*„Indfølgelsevne er meget anvendelig for Helligånden, forudsat du lader Ham bruge den på Sin måde
..... når han tager kontakt gennem dig, tager Han ikke kontakt gennem dit ego til et andet ego. Han mødes ikke i smerte, da Han forstår, at det at helbrede smerte, ikke opnås med selvbedrageriske forsøg på at gå ind i den, og oplyse den ved at dele selvbedraget
..... Sammenbland ikke din og Hans rolle, for dette vil aldrig bringe nogen fred. Overdrag din indfølgelsevne til Ham, for det er Hans opfattelse og Hans styrke, du ønsker at dele. Og lad Ham give dig Sin styrke og Sin opfattelse for at den kan blive delt igennem dig” (T-16.1. 1:3).*

3. Hvis din datter stadig bortviser dig fra sin verden, kan det kræve en ekstra indsats og tilgivelse fra din side, og at du skal slippe dine egne egoforsvar for at nå hende. Hvis du bærer rundt på sårede følelser fra alle de gange hun har afreageret sin vrede på dig, på grove og sårende måder, er der måske nu en mulighed til at lade dem forsvinde, og til at indbyde hende til at begynde på et nyt forhold til dig, der opbygges på gensidig respekt, og en mere åben kommunikation. Dit eksempel på den værdi der ligger i tilgivelse, vil gøre en kæmpemæssig forskel på den måde hun vil opfatte dig, og hun vil blive tiltrukket af den styrke og kraft, der ligger i dit eksempel.

„At tilgive er blot, kun at erindre de kærlige tanker du i din fortid gav ud, og de der blev dig givet. Alt andet skal blot forglemmes” (T-17.III. 1:1).

„Lad Ham afdække skønhedens skjulte glød i dine relationer, og vise dig den” (T-17.IH. 6:7).

4. Når din datter først begynder at udtrykke sine følelser -

sine skuffelser, sin frygt og sine behov, så hjælp hende med at øve sig i at ændre sit sind og forene sig med dig, sådan som du allerede er fortrolig med fra din egen åndelige praktik. Del det med hende, der har virket for dig, og de åndelige principper som er mest virksomme for dig, når du har været fortvivlet. Hvis du har oplevet depression, så lad hende vide hvad der hjalp dig, og hvordan du var i stand til at ændre dit sind. Støt hende i at nærme sig sin indre Vejleder på den måde hun er mest tryk ved, og med at udforske den åndelige vej, som hun er mest tiltrukket af, selv om den måske er forskellig fra din.

Når du hjælper hende til at se den fortvivlelse hun føler, kan dine bestræbelser blive den katalysator der hjælper hende til at vække sin inderlige længsel efter at kende den guddommelige Kilde i sig selv, og hjælpe hende til at begynde at udforske sin egen dybere styrke og visdom. Sæt din lid til at dit indre Selv vil vejlede dig, og glem ikke hvor vigtig du er for hende.

Selv om hendes ego til tider kan afvise dig, ønsker en anden del af hende din kærlighed og den specielle indsigt og visdom, du kan give hende. Bliv ved med at tro på din datter, og hav tillid til, at din kærlighed bliver modtaget på det niveau som hun bedst kan acceptere. Den tid det tager hende at forandre sig, er helt igennem relativ. Nogle gange, når det synes som om vi er allerlængst nede, rører der sig pludselig Noget inden i os, der giver os modet til at åbne vort hjerte, bare en lille smule, og aldrig igen er vi den samme.

15. At lære og at videregive Kursets lektioner

Jeg har lyst til at dele nogle af de erfaringer, der har haft den største indvirkning på mit liv, og på mit forhold til de børn der var betroet i min varetægt - erfaringer jeg har fået ved at anvende Kursets principper i mit arbejde med børn. Lige fra begyndelsen kæmpede jeg med et væld af fordomme og overbevisninger, jeg skulle arbejde mig igennem. Den gang mente jeg, at hvis voksne er noget andet, havde børn kun ringe mulighed for at være i denne verden. Senere reviderede jeg det til: Hvis voksne og børn er noget andet, ville denne verden kun have ringe muligheder.

Jeg havde tilstrækkeligt med fordomme og beklagelser til at jeg kunne klare de næste ti års undervisning - for ikke at nævne mine private reserver bestående af retfærdig vrede over det jeg anså for en særdeles håbløs forældre-indsats fra Guds side. Men også det skulle blive ændret.

Godt. Jeg satte mig for at lære det der Kursus, da det var det mest fornuftige svar jeg havde mødt, og da den sandhed det rummede, gav genklang i min sjæls dybeste lag. Og jeg skulle komme til at lære, at selv om Kursets intellektuelle raffinementer langt oversteg børns fatteevne, indeholdt det uhyre vigtige idéer der sagtens kunne anvendes på og læres af børn i forskellige aldre, og endog med overraskende resultater.

Jeg blev mere klar over, hvorfor vi lærer gennem kontraster og sammenligninger. Det var den samme lektie

børnene blev hjulpet til at læne.

Når de holdt fast i deres vrede, fordømmelser eller i deres selviske interesser og nægtede at acceptere en mere venlig og mild opfattelse, fik de det selv elendigt. Jeg mindede dem ti-tyve gange om dagen om, at de ikke var deres angst eller deres frygt, at de, med hjælp fra deres indre Selv, havde et valg til at se tingene anderledes. De øvede sig, og jeg øvede mig for øjnene af dem, således at de kunne se at voksne også laver fejl, og at også de skal lære at ændre deres sind.

Ikke ret mange gange løftede jeg min stemme i vrede, men når jeg gjorde det, gav det mig hurtigt alles opmærksomhed. Den første gang de oplevede mig gøre dette, og stoppe op midt i det jeg var ved at fortælle dem, for at meddele dem, at jeg erkendte, at det ikke var på den måde jeg ønskede at tale til dem, bar deres ansigtsudtryk vidne om, at det dog var det mest ejendommelige de nogensinde havde været med til. Jeg gav dem min undskyldning for, at jeg havde løftet stemmen, og bad dem om lov til at øve mig i at sige det på en mere venlig og rar måde. Stadig som lamslåede over alt sammen, nikkede de bare stille, og fortsatte med at stirre på mig, mens jeg på en rolig og blid måde, gentog hele mit budskab for dem. Jeg vidste instinktivt at de oplevede mig med en fornyet respekt og beundring.

Dette var et af de vendepunkter i de første år, der fik os alle sammen op på et nyt niveau - hvormed det gab, der adskilte os, pludselig blev gjort mindre så vi kunne opfatte hinanden med nye øjne. De var nu ikke længere bare børnehavebørn. De var medsjæle på den samme åndelige rejse som jeg selv. Jeg var bare ligesom dem. Jeg kæmpede også, og var ikke hævet over at skulle korrigere mine egne fejl. Denne opfattelse blev en stor hjælp for mig, og gav mig styrke og inspiration til at fortsætte.

Men nye beklagelser overtog pladsen. Jeg kunne ikke

udholde det kaos der herskede når deres følelser, deres surmuleri, deres tilsyneladende manglende evne til at komme igennem bare én time uden at nogen sloges, skreg eller græd. Det meste af tiden følte jeg mig som en kampdommer. Der var dyrebare stunder med lykkelig latter og sjov, men alt for ofte forstyrrede én eller anden freden og harmonien.

“Stop en halv. Det er jo bare sådan som børn er”, mindede en af mine venner mig om. Men i baghovedet havde jeg altid denne tanke: “Nej, børn besidder en så umådelig mængde kærlighed og visdom, der bare bliver begravet under deres egos kaos, at der må være en bedre måde, hvorpå jeg kan hjælpe dem til at opleve det”.

Atter vendte jeg mig til Kurset efter svar. Den idé at vi aldrig er ude af os selv af den grund vi tror, var en stor udfordring for mig, fordi jeg så let som ingenting kunne retfærdiggøre min vrede eller frustration. “Når alt kommer til alt, er det ikke bare mig”, efterrationaliserede jeg. “Alt det her kan få enhver ned med nakken”. Men som studerende af Kurset vidste jeg, at det bare var en undskyldning for ikke at se ind i mit eget sind efter den dybereliggende årsag.

Da jeg læste og genlæste afsnittet i Kurset om kaoslovene, fik jeg en ny forståelse og medfølelse for børnene, og hvad de var oppe imod, når de skulle have at gøre med egoets skånselsløse drivkræfter. Hvis det er vanskeligt for os som voksne (selv om vi har en begrebsmæssig forståelse af hvad der foregår), er det langt mere vanskeligt for børn, der endnu ikke har udviklet den selvkontrol eller den evne til at træde til side for deres egne tanker og følelser for at se objektivt på det der foregår. Langt mere grund er der derfor til, at de behøver meget mere hjælp, beskyttelse og vejledning. Og det der, nedenunder min ydre skal af ro og fred, virkelig bekymrede mig, var mit eget ego med alle dets forvirrende tanker og ubalancerede energier. Og jeg ville ikke have opdaget det, hvis ikke alt det

irrationelle skrigeri og al over-emotionaliteten havde stimuleret denne skjulte del af mit eget ego.

I min søgen efter en løsning gik jeg tilbage til Kurset, der viste mig tilbage til mig selv igen (sådan som det altid gør), og for hundrede-og-syttende gang lærte jeg, at årsagen til min vrede aldrig findes udenfor mig selv.

En gang rejste en mor det spørgsmål, hvordan hun kunne vide om det var hende eller hendes datter der havde et problem, når datteren blev ude af sig selv over et eller andet, og hun uundgåeligt blev trukket ind i en konflikt på grund af det.

Jeg fortalte hende, at den sikre måde, hvorpå vi kan vide om noget reflekterer vor egne problemer, er måden hvorpå vi reagerer overfor et barn, lige meget hvor uhyrligt barnet opfører sig. Hvis det stimulerer vrede, frustration eller fordømmelse, kan vi være sikre på, at der er en uhelbredt eller uløst vrede, frustration eller fordømmelse imod os selv. I denne forstand er enhver reaktion vi har overfor et barn (eller en voksen) altid et spejlbillede, der viser os hvad vi føler indeni om os selv. Og det samme er sandt for ethvert barn. Enhver reaktion overfor et andet menneske, forældre eller andre, genspejler deres projektioner af det, der er uhelbredt og uløst i dem selv.

Vi er ikke offer for andre end os selv. Dette er sandt for børn såvel som for voksne. Sindets love har ikke undtagelser der gælder børn. De er ligeså i ansvarlige for deres tanker, deres følelser og deres handlinger som voksne er. Det kan måske synes sværere at acceptere sandheden i dette, fordi børn tilsyneladende befinder sig i en mindre magtfuld og mere sårbar position end voksne. Men det er kun fordi vi ikke kan se hele billedet og alle de livsvalg, der reflekterer deres særskilte oplevelser gennem tiderne.

Det jeg lærte om egoet motiverede mig til at holde op med

at have helt så meget tillid til det, til at blive mere vågen overfor hvad det gjorde, og til at vælge noget nyt. For mig betød dette, at jeg ikke skulle tage det så alvorligt med alle børnenes irrationelle og ufornuftige udbrud. Se forbi dem til den de virkelig er, og hold op med at over reagere. Se det for hvad det er - et råb om hjælp – eftersom det er indlysende, at de med hud og hår er blevet trukket ind i egoets kaos og frygt.

Det er ikke et angreb på mig. ligegyldigt hvor meget de projicerer. Hvis jeg reagerer som om det er, er det fordi jeg allerede først har angrebet mig selv, og jeg ser min egen uløste frygt og skyld.

„Hele formålet med dette kursus er at lære dig at egoet er ufatteligt og for evigt vil være ufatteligt” (T-7.VIII. 7:1).

Jeg opsatte stadig grænser og pålagde dem naturlige konsekvenser, men min nye opfattelse gjorde det alt sammen langt lettere, og gav mig oven i købet den følelse, at jeg gjorde dem en langt mere betydningsfuld tjeneste ved at afholde dem fra at falde endnu dybere ind i frygt og skyld. Alene dette hjalp mig først og fremmest til at erkende, at årsagen til at de i det hele taget blev ude af sig selv var, at de var grebet af frygt. Det forandrede ikke det faktum at de stadig havde brug for at respektere andres ret, og at opretholde de regler der gjorde det trygt og sikkert for alle, men det ændrede den måde, hvorpå jeg hjalp dem til at gøre det.

Jeg læne at det var muligt at reagere på de sårende og respektløse ting, de gjorde imod hinanden, uden at forfalde til vrede og fordømmelse. Og når jeg faktisk begik denne fejl, var det lettere at tilgive mig selv, da det var blevet lettere at tilgive dem. Jeg begyndte at se, at en stor del af min rolle var, at redde dem fra det de ellers ikke kunne gøre selv. Overvej et øjeblik

hvor vanskeligt vi har ved at bryde fri fra vort eget egos indydelse. Det er bestemt ikke lettere for børn.

Børnene har igen og igen, og på utallige måder vist mig, at de ønskede at blive reddet. De ønskede at blive vejledt, når de lavede fejl, eller blive hjulpet, når de var ude af sig selv. Det var som om de sagde: “Jeg ved kun hvordan jeg skal være sådan som jeg er”, eller “hjælp mig, jeg er ude af mig selv, men jeg ved ikke hvordan jeg skal stoppe”.

Vi kender alle den følelse. Det kaldes at være fortabt i vores ego. De syntes taknemmelige for den indsats jeg lagde for dagen for at hjælpe dem, for de kunne se, at jeg ikke dømte dem eller gav dem skylden for noget. Det eneste jeg sagde var: “ Dette er en bedre måde, dette er hvordan du kan være, dette er hvordan du kan se det anderledes”, eller “ Dette er ikke i orden, og det skader dig ligeså meget som det skader andre. Så dette er hvordan jeg vil hjælpe dig. Jeg vil standse dig førend du har endnu mere at føle dig skyldig over. Du kan ændre dit sind nu, eller sidde for dig selv et lille stykke tid, hvis du har brug for tid til at tænke over det. Og hvis du ønsker at tale om det, på en stille og rolig måde, vil jeg være glad for at lytte til dig”.

Børn ved når du har en ægte respekt for dem, og for dig selv. De giver dig den altid tilbage. De ved også langt mere end vi tilskriver dem, når det kommer til åndelig visdom. De er sultne efter det i en meget ung alder, og det fortsætter hele livet igennem. Og når vi tror på dem og behandler dem som de medsjæle de er, medsjæle der forsøger at huske deres egen sande Identitet, begynder de at tro på sig selv. Vor villighed til at gøre hver dag til en åndelig øvelse, bliver også deres mål. Men vi skal lede vejen, og lære dem at de ikke er alene. De har den Kærlighed, som de vil genkende hver gang de åbner deres hjerter i venlighed overfor en anden. De har en Ven, en Lærer, en alvidende Vejleder i deres eget sind. De har selve Guds Stemme, der giver dem svaret hvert et skridt på deres vej.

„Det er Guds tjeneres funktion at hjælpe deres brødre med at vælge ligesom de har gjort Så længe du undgår at lære andre hvad du har lært, venter frelsen, og mørket holder verden i sit ubarmhjertige fængsel” (W-pI.153. 11:1).

Vi har hver især et åndeligt budskab vi har modtaget, lektier vi har lært, og en sandhed, der rører sig i vort hjerte. Det er meningen at dette skal deles med børn, der venter og håber og søger i alle retninger efter nogen eller noget, der kan fortælle dem, hvem de er, og hvad deres liv er til. **Du er den nogen.**

I lang tid efter jeg var begyndt at studere Kurset, ja selv efter at jeg var gået gennem nogle meget positive forandringer, fordi jeg var begyndt at anvende nogle af Kursets principper, bar jeg stadig nag til Gud. Jeg forestillede mig Ham ikke som en mand eller en kvinde, men mere som en abstrakt transcendent Væren, der var kærlig, men helt ude af trit med, hvor meget vi havde brug for Hans Hjælp. I denne henseende oplevede jeg Ham som en særdeles dårlig forældre. Og så var jeg i øvrigt ligeglad med, at han havde skabt Helligånden som vor Lærer og Vejleder. Min uudtalte følelse var altid: “Det er ikke nok. Vi er alt for fortabte. Du skulle slet ikke have givet os lov til at opleve dette tab. Hvad er det for forældre, der lader sine børn kaste sig ud i alle de lidelser og rædsler vi oplever’!” Den “begrænsning” Han havde pålagt vores evne til at misskabe, var efter min mening langt fra stram nok.

Jeg tænkte egentlig ikke meget over det førend en aften, da jeg følte mig i konflikt over, om jeg forventede for meget eller for lidt af børnene, og om mine regler og grænser var for

streng. Jeg havde bestemte grænser for hvordan de skulle opføre sig overfor hinanden, og jeg tillod ikke grove eller fornærmende bemærkninger eller handlinger. Jeg tilskyndede og støttede en åben og ærlig udveksling af følelser og meninger, men de blev bedt om at gøre det på måder, der ikke øvede vold på de andres ret til at blive behandlet med venlighed.

Jeg havde også den faste politik, at jeg ikke tillod børnene at medtage legetøjsvåben eller ting der fremskyndede eller repræsenterede aggression eller vold, eller der fremstillede mennesker, dyr eller miljø på en respektløs måde. For nogle børn betød dette, at de ikke kunne tage noget af deres allerbedste legetøj med i børnehaven. Og ligegyldigt hvor uenige de var med mig, vidste jeg inderst inde, at jeg måtte fastholde det jeg virkelig troede på.

Mens jeg kæmpede for at løse hele dette problem med at sætte grænser, gik det op for mig, at Gud faktisk havde den fuldkomne balance mellem kærlighed og grænser. Han gav os vores frihed, skønt Han satte en grænse og en konsekvens for vores beslutning om at missskabe, netop for at beskytte vores ægte Identitets sandhed og integritet. Og selv når vi afviser Hans Vilje, fortsætter Han med at elske os ubetinget, og giver os Sin Vejleder og Lærer til at lede os Hjem.

Jeg fik en helt ny forståelse for den visdom og kraft, der lå i Hans eksempel. Gud har en helt klar tanke med hvad der er acceptabelt, og hvad der ikke er. Der er ingen grå områder overhovedet, i stedet er der en "standard" for Væren, hvor Han ikke indgår kompromisser. Kærlighed skulle gives ligeligt fra alle til alle, således at en tilstand af fred og harmoni for altid ville være til stede. Alle tog lige del i skabelsen og udvidelsen af Kærligheden. Når vi beder om en speciel gunst, for at få lov til at skabe adskilt fra Guds Vilje, er svaret nej, det kan vi ikke, hverken her eller i Himlen. At sige ja til os, ville have betydet ødelæggelse af den fred og lighed der gør Himlen ukrænkelig.

Hvis den specielhed og adskillelse vi bad om havde været skænket os i Virkeligheden eller i Himlen, ville vi have gjort Himlen til et helvede, ligesom vi gjorde jorden til et helvede. Styrken og helheden der kommer fra den fuldkomne lighed, og den fuldkomne ligeværdige deltagelse i kærligheden mellem alle medlemmer af Guds Familie, ville være blevet knust.

Overgivet vor anmodning om at misskabe, var det bedste Gud kunne gøre for at sikre vor beskyttelse og maksimale trivsel, at sige nej til det der kunne skade os. Men eftersom vi insisterede på selv at ville, blev vort ønske tilstået, men underlagt det forhold at, hvis vi ville skabe adskilt fra Himlen, kunne vi kun gøre dette i illusionen.

Resten er historie; en egoistisk personlig og social historie, der gentager sig selv igen og igen i varierende former for tab, lidelse og angreb. Vi kan ikke skønne på den gave der ligger i den fri vilje, endog ikke evnen til at vælge at skabe adskilt fra Guds Vilje, før end vi klart ser, at alle vores og alle andres fejl er tilgivelige. Og at vi, som Kurset siger, ikke er hjælpeløse eller magtesløse over forholdene i vort liv. Og at Gud ikke kan tvinge os til at ophøre med at misskabe, da Kærlighed ikke modsætter sig de valg, vi træffer.

„Tro ikke at Han ønsker at binde dig, Han Som har gjort dig til universets medskaber, i forening med Ham. Kun ønsker Han at bevare din vilje grænseløs for evigt og for altid. Denne verden afventer den frihed, du vil give, når du har erkendt at du er fri. Men du vil ikke tilgive verden før end du har tilgivet Ham Som gav dig din vilje. Thi det er ved din vilje verden gives frihed. Og ej heller kan du blive fri, adskilt fra Ham, Hvis hellige Vilje du deler” (T-30.II. 4:4).

Jeg vendte mig stadig mere mod Gud som min forældre-model. Jeg tænkte over det faktum, at Gud aldrig har bebrejdet os, kritiseret os, straffet os, eller opgivet os. Lige meget hvor mange fejltagelser vi laver, er Gud stadig med os, allestedsnærværende, og giver os konstant Kærlighed og Hjælp. Som lærere og forældre bedes vi ikke om at forsøge på at være perfekte, for det er umuligt så længe vi identificerer os med egoet, men at begynde på at bevæge os i retning af Guds eksempel.

Vi kan være fast besluttede på at øve os i at opretholde det som er sandt og helligt i ethvert barn, i vores familier, vore klasseværelser og i vort samfund. Dette betyder at vi skal behandle ethvert barn med lige respekt og integritet. Det betyder, at vi skal tage langt mere del i tingene end vi gør. Det betyder, at vi skal sætte en grænse for børns evne til at krænke andres fred og velfærd, og bruge mere tid og flere kræfter på at hjælpe de selv samme børn til at vende sig indad efter svarene på deres problemer. Vi har brug for at trække denne grænse når som helst det er nødvendigt, og lige meget hvor ofte det er. Og frem for alt har vi brug for at ære, og være sanddru overfor en åndelig livsstandard i vore hjem og i vore skoler, der er baseret på kærlighed i stedet for på had, på hengivenhed i stedet for på fordømmelse. Det betyder, at vi skal tage os tid til ikke kun at være lærere for børnene, men også venner og mentorer, der erkender at deres behov er vores.

„Din broder er din ven, fordi hans Fader skabte ham som dig. Der er ingen forskel. Du er givet din broder for at kærlighed kan blive udvidet, ikke skåret væk fra ham. Det du beholder er tabt for dig. Gud gav Sig Selv til dig og din broder, og at huske dette er nu det eneste formål I deler. Og derfor er dette det eneste du har” (T-24.I. 7:1)

Henvisninger til Kurset

Som en hjælp til dig, der måske gerne vil læse lidt mere fra de afsnit i A Course in Miracles, der refereres til i artiklerne, anvendes nedennævnte forkortelser.

Alle henvisninger er til 2. udgaven af den amerikanske originaludgave af A Course in Miracles:

T = Textbook. T-5.V. 4:9 betyder således:

Textbook, kapitel 5. sektion V, afsnit 4, sætning 9.

W = Workbook for Students. W-pl.30. 7:4 betyder således:

Workbook, part I, lektion 30, afsnit 7, sætning 4.

M = Manual for Teachers. M-17. 1:6 betyder således:

Manual, kapitel 17, afsnit 1, sætning 6.

C = Clarification of Terms. C-2. 1:3 betyder således:

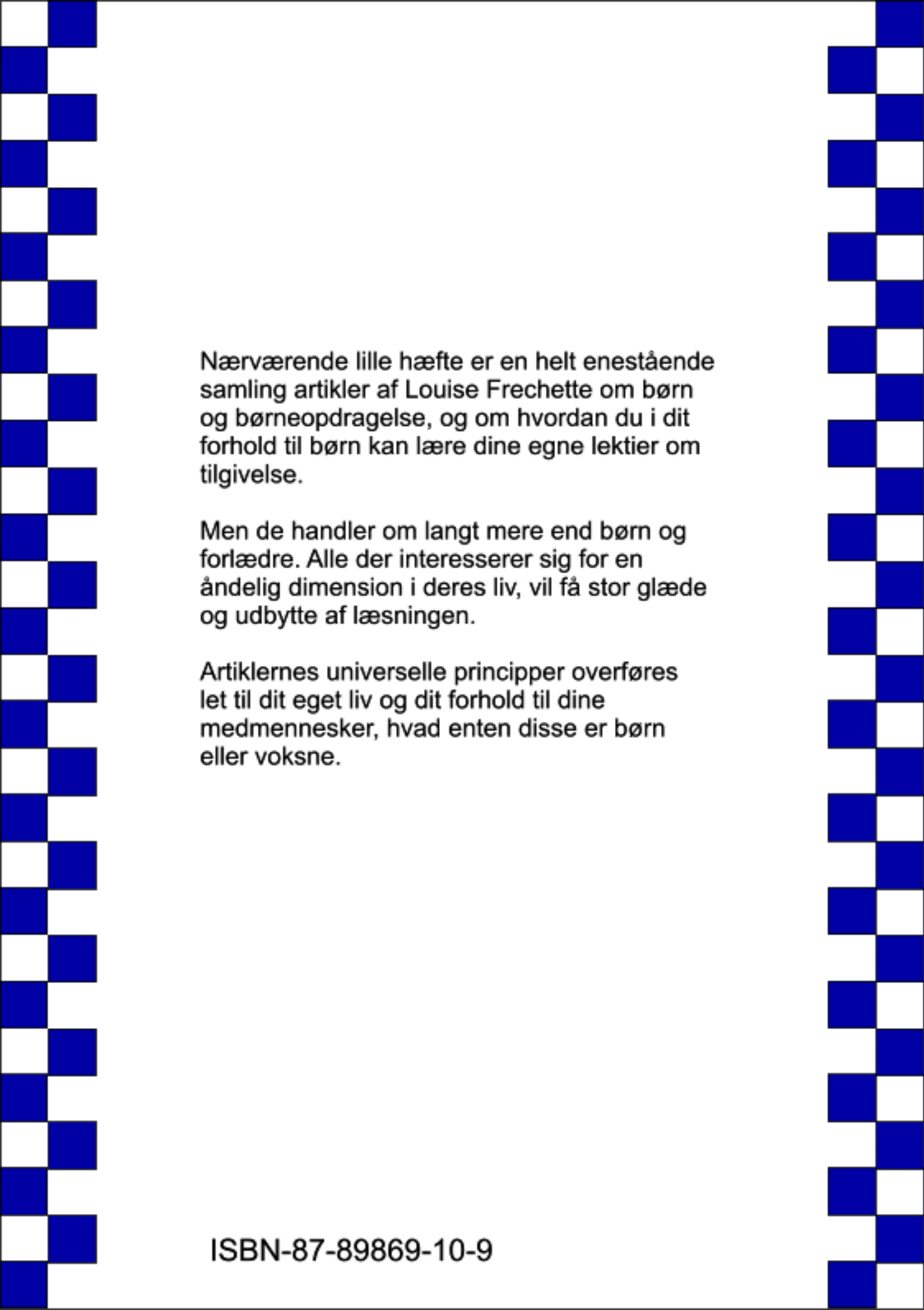
Clarification, kapitel 2, afsnit 1. sætning 3.

P= Psychotherapy: Purpose, Proces and Practice. P2.IV. 10:6 betyder således:

Psychotherapy, kap. 2, sektion 4. afsnit 10, sætning 6.

S = The Song of Prayer. S-2.IV. 10:6 betyder således:

The Song of Prayer, kap. 2, sek. 4, afsnit 10. sætning 6.



Nærværende lille hæfte er en helt enestående samling artikler af Louise Frechette om børn og børneopdragelse, og om hvordan du i dit forhold til børn kan lære dine egne lektier om tilgivelse.

Men de handler om langt mere end børn og forældre. Alle der interesserer sig for en åndelig dimension i deres liv, vil få stor glæde og udbytte af læsningen.

Artiklernes universelle principper overføres let til dit eget liv og dit forhold til dine medmennesker, hvad enten disse er børn eller voksne.

ISBN-87-89869-10-9